

Dominiques
de l'Anunciata

Província

Sant Ramon de Penyafort

FULL INFORMATIU Núm. 118

Setembre 2020

**«HEM D'ESTIMAR LA NOSTRA HORA AMB LES SEVES
POSSIBILITATS I RISCOS, AMB LES SEVES ALEGRIES I
DOLORS, AMB LES SEVES RIQUESES I ELS SEUS LÍMITS, AMB
ELS SEUS ENCERTS I ELS SEUS ERRORS»**

Crist viu. N.200 Papa Francesc

SUMARI

	Pàg.
◆ Em quedo a casa, Senyor	--- 5
◆ Campament de Fe a l'escola san Carlos City	--- 6
◆ Un somni d'evangelització: El Rio	--- 7
◆ Carta de la Sra. Helen	--- 11
◆ Solidaritat comunitat de Calamba	--- 13
◆ Noticia: Diari de León	--- 14
◆ Compartint la nostra experiència de missió	--- 16
◆ Família dominicana: Celebració dia de la Pau	--- 23
◆ Pastoral: Posa Llum el teu pas	--- 26
◆ Ens retrobem per compatir	--- 28
◆ Sortida comunitària: Horta	--- 31
◆ Campanya vocacional: Vietnam	--- 34
◆ Família dominicana: Quaresma	--- 38
◆ Renovació de vots:	---
◆ Renovem el nostre compromís	--- 40
◆ Compliré els meus vots en presència de tot el poble	--- 41
◆ Entrada al noviciat: Johanista Iomi Koli	--- 45
◆ Un dia per recordar	--- 48
◆ Visita al museu de Vic	--- 51
◆ Exercicis Espirituals: Àsia	--- 52
◆ Uns dies d'estiu diferents	--- 57
◆ Relleu a la comunitat de Gombrèn	--- 60
◆ Professió perpètua de la Gna. Frela Cañete Saing	--- 61

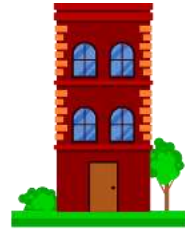
◆ Reflexió de la postulant: Shiena Jane C. Dumlao	---	66
◆ Necrologis:		
◆ Gna. Joaquina (Montserrat) Hernández Plana	---	68
◆ Gna. Josefa Conde Quintela	---	71
◆ Benefactor: Sr. Joan Nieto	---	78
◆ Familiars difunts de les germanes de la Província	---	79
◆ Informacions	---	80
◆ FEDAC		
◆ Formació Preanimadors	---	83
◆ Trobada d'animadors i preanimadores dels grup CREC	---	86
◆ Aturat II: El món segueix igual	---	87

EM QUEDO A CASA, SENYOR!

Em quedo a casa, Senyor!

i avui, m'adono que

Tu em vas ensenyar que vas restar obedient al pare,
durant trenta anys a la casa de Natzaret,
esperant la gran missió.

Em quedo a casa, Senyor!

i ho faig responsablement pel meu propi bé,
per a la salut de la meva ciutat, dels meus éssers estimats,
i pel del meu germà, que has posat al meu costat,
demanant que em cuidi d'ell
en el jardí de la vida.

Em quedo a casa, Senyor!

i en el silenci de Natzaret,
em comprometo a pregar, a llegir, a estudiar, a meditar,
a ser útil en les feines petites,
per tal de fer que la nostra llar
sigui més bella i acollidora.

Em quedo a casa, Senyor!

i et dono gràcies al matí,
gràcies pel nou dia que m'estàs oferint,
intentat no espatllar-lo,
con un regal i una sorpresa de Pasqua.

Em quedo a casa, Senyor!

i a la nit, en comunió de pregària amb els nombrosos malalts
i amb les persones soles, esperaré l'aurora
per cantar altra vegada la teva misericòrdia
i dir a tothom que, en la tempesta, Tu has estat el meu refugi.

Em quedo a casa, Senyor!

i no em sento ni sol ni abandonat,
ja que tu m'has dit: jo estic sempre amb vosaltres.
Sí, sobre tot en aquests moments de confusió, Senyor,
en els quals si la meva presència no és necessària,
arribaré a tothom.
només amb les ales de la pregària.

CAMPAMENT DE FE

El passat mes de gener, del 29 fins al 31, el col·legi Anunciata va organitzar el seu tercer any de Campament de la Fe. Aquesta vegada el tema per als nens va ser sobre els profetes. Amb els alumnes de primària es van treballar les paràboles i als alumnes de secundària els apòstols Pere i Pau.

Les Gnes. Anna, Joanne i Regina van ser les encarregades d'explicar els temes. A continuació, vàrem distribuir els alumnes per grups i cadascú amb el seu equip va realitzar el tema que se li havia assignat.

Els pares també van ser uns grans col·laboradors. Els alumnes de primària gaudien de la trobada tot el dia i els de secundària també la nit.

La preparació no va ser gens fàcil, però els alumnes i els professors esperaven amb il·lusió aquest esdeveniment. Les Germanes també esperàvem aquest dia amb ganes ja que per a nosaltres era una oportunitat per anunciar la Bona Notícia als alumnes i pares.

La comunitat de Sant Carles confia que aquest «Campament de Fe» sigui l'inici per crear el moviment del Pare Coll a la nostra escola.

Esperem saber continuar la bona obra que amb l'ajuda de Déu hem començat.

Gna. Nellie

«EL RÍO»

UN SOMNI D'EVANGELITZACIÓ

Un somni que es va fent realitat!

Quan vaig arribar assignada a la Comunitat Noviciat Rosa Santaeugenia, a Calamba a l'agost de 2018, vaig començar la meva missió en el col·legi dels PP. Dominics com a guia psicològica, però no tenia cap més activitat apostòlica. Va ser un any de silenci... que em va permetre familiaritzar-me amb les persones del nostre entorn i amb els fidels de la parròquia. Va ser l'any per discernir quines eren les necessitats per començar un altre apostolat, ajudar i a col·laborar en el moment adequat.

Quot; Hem de sortir de nosaltres mateixos i anar cap a la perifèria... "(Evangeli gaudium # 20) diu el Papa Francesc, Descobrir i respondre en la nostra missió a les urgències actuals i a les noves perifèries existencials, socials, i d'increença geogràfiques. (Actes XXVI Cap Gen. Evangelitzar avui, DESAFIO VI).

Aquests textos van ressonar en mi quan vaig visitar per primera vegada el lloc de «el Río», que més o menys està a uns 200 metres de la nostra comunitat. Va ser només un passeig per visitar aquest lloc que sempre havia sentit parlar a les germanes perquè alguns dels nostres becats viuen en aquesta zona.

Quan vaig arribar al lloc, em va sorprendre veure "les cases - squatter", la majoria d'elles de xapa, fusta, plàstic, que està en el vessant d'una petita muntanya, a la riba del riu. Em vaig preguntar com podien viure allà. Un lloc molt perillós,

especialment en la temporada de pluges. Quan vaig arribar a conèixer les històries de les famílies sobre les inundacions, em vaig entristir i sentia espant. Ells van dir, que cada vegada que la pluja era forta, la gent tenia por i estava molt intranquil·la. Totes les petites coses que tenen de vegades se les emportava la inundació, especialment quan arriba el tifó. Recordo que anava caminant per la zona, em sentia sorpresa, una mica angoixada.

Va ser el 9 de febrer de 2019, juntament amb la Gna. Marta i les novícies Phu, Nga, Jonalyn, Nga Anna i Thuy. Va ser en aquest moment que el meu esperit interior va començar a somiar... que algun dia... Vull evangelitzar la gent en aquesta zona, i somiar que algun dia ens reunirem en comunitat per celebrar com una família la Sagrada Eucaristia. Serà difícil, no sé com començar, però tinc esperança en què s'aconseguirà, aquesta era la meva reflexió interior.

El dia 16 de febrer de 2019 a la tarda, vaig tornar sola a la riba del riu per segona vegada. Va ser una visita ocular per conèixer una mica més la seva situació social, política, espiritual i cultural. Posteriorment vaig fer una enquesta per saber més dades: desitjos, inquietuds, necessitats per impartir l'evangelització des de la seva realitat.

Amb aquesta missió la comunitat també se sent implicada i col·labora amb gestos senzills, ja que hi ha dificultat de comunicació per desconèixer l'idioma tagàlog. Es va fer una oració d'enviament i totes vam anar a visitar aquestes famílies, a començar una amistat i confiança mútua, amb l'ajuda de les senyores més properes a la comunitat per tenir els seus fills becats. Són al voltant de 200 famílies amb baixos ingressos econòmics, els homes treballen en la construcció i les dones generalment tenen cura de la família perquè tenen molts fills. Els havien visitat alguns grups cristians, (born agian, Jehovas Witnesses, Església ni Crist, etc.), però no es van consolidar perquè se senten catòlics, encara que no practicants.

El setembre passat, durant la reunió de Consell Pastoral Parroquial, vaig comentar al rector la preocupació dels nens que no podien ser batejats perquè els pares no

estan casats per l'Església Catòlica. Alguns d'ells havien rebut un "ritu de baptisme" en algunes de les sectes que els havien visitat.

La meva preocupació era gran i em sentia amb la responsabilitat d'abordar la situació i solucionar la realitat de tants nens i adults que no estaven batejats. El rector ho va prendre amb molt d'interès i va proposar la seva ajuda amb moltes facilitats, des de batejar gratuïtament, a la col·laboració de catequistes per a la seva preparació. Recomanant preparar la documentació per rebre el baptisme. Encara que semblés una cosa simple també va ser problema perquè moltes persones no estaven inscrites en el registre civil i era requisit necessari.

Després de la preparació conseguint el 15 de desembre de 2019, n'hi hagué 29, la majoria adults i alguns nens, que es van batejar a la Parròquia de Sant Vicenç Ferrer. Va ser una experiència memorable i bonica veient amb els meus ulls rebre els sagraments del Baptisme. Va ser una alegria inexplicable perquè ells mateixos es trobaven feliços. El Consell Parroquial ha pres molt interès amb l'evangelització d'aquest lloc. En visitar la zona es van interessar per la seva situació, fins i tot per Nadal els van obsequiar amb cent lots de menjar per moltes altres famílies necessitades. I per la festa del Sant Nen van incloure els nens a la festa parroquial. La parròquia ha

començat la formació de grup de Comunitats eclesials de Base. Jo he posat el meu

interès, per tal que dins de la senzillesa d'aquestes famílies també es formin grups d'aquestes comunitats. Es van començar a fer xerrades informatives sobre aquest moviment eclesial, se segueixen les orientacions diocesanes formant grups de deu famílies amb un líder que motiva el grup en l'oració, reunions i missió. S'està en camí, no s'ha aconseguit tot, però el que és important és començar.

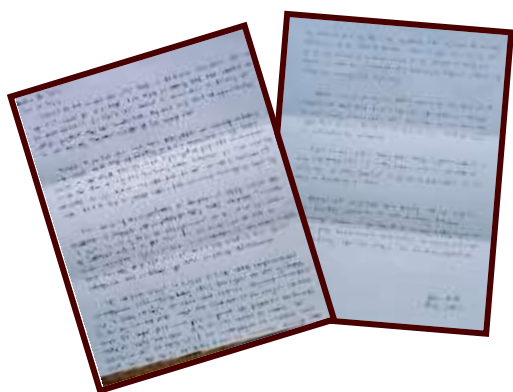
En temps de Quaresma, és propi fer el Via Crucis en aquest lloc de Calamba i celebrar l'Eucaristia en diferents barris "Street mass".

El 27 de febrer de 2020, la parròquia i les germanes van acudir a aquest lloc de "el Rio" per celebrar el Via Crucis i celebrar l'Eucaristia. Era admirable com havien preparat els altars de cada estació, potser no molt litúrgics doncs hi havia imatges de tot tipus, però sí amb tota la il·lusió i l'amor de què eren capaços. La gent estava molt contenta i agraïda perquè se sentien reconeguts i pertanyien a l'Església catòlica.

Es temps de Quaresma i la quarantena per la situació del covid 19 ha posat silenci a les activitats, sortides, etc. També hi ha hagut un stop en aquest camí d'evangelització, esperem que sigui fecund per arribar a la resurrecció.

Gna.. Mila P. Palomo,

Calamba, 30 de març de 2020

Estimada Gna. Mila,

T'escric aquesta carta perquè ja fa algunes setmanes que no vens per aquí i et trobem a faltar. Sabem el motiu d'aquesta absència, i és que estem en quarantena a causa del virus del covid 19. Preguem per tots els malalts, i per a tots els que han mort. El Senyor tingui misericòrdia i ens ajudi a tots.

Aquests dies recordem els diferents moments que hem viscut des que vas entrar en la nostra vida aquí en "El Río". Venies cada dissabte a visitar-nos per a preguntar-nos com estàvem. Sempre pensant en nosaltres. Ens agrada de parlar amb tu i estem contents perquè ens has ajudat, no sols a la meua família sinó també a tots els habitants de "El Río". Ens has ajudat a despertar la fe en el Senyor.

Estic molt agraïda al Senyor per la Celebració del Sagrament de Baptisme que molta gent d'aquesta zona va rebre el 15 de desembre de 2019. Ho van rebre nens i gent d'edat avançada. Sí, tota la meua família està contenta i profundament agraïda al Senyor perquè abans estaven batejats en altres religions no catòliques. Molts adults tenien aquest somni de ser batejats a l'Església Catòlica, jo mateixa tenia aquest desig i em sentia trista perquè a l'edat de 59 anys (per falta d'alguns documents) jo no estava inclosa en la llista, encara que, ara sí, els meus 13 fills ja han estat batejats. És veritat, estic molt

agraïda a totes vosaltres, Germanes Dominiques de l'Anunciata, especialment a vostè Gna. Mila, perquè ens ha donat l'oportunitat que la gent s'hagi batejat a l'Església Catòlica.

També recordo l'última activitat del Viacrucis, doncs totes nosaltres estàvem il·lusionades de fer aquesta oració, així com celebrar la Santa Missa a l'Església. Estem molt contents perquè aquest dia es va celebrar la Missa per primera vegada, ja que mai, durant tota la nostra vida, s'havia celebrat en aquest lloc de "El Río".

Tot això no ho oblidarem mai. Donem gràcies al Senyor per totes vosaltres germanes, estareu sempre en el nostre cor. També donem gràcies a la parròquia per l'ajuda i reconeixement que hem tingut.

Preguem perquè tingueu bona salut i que sempre hi hagi joves per a ser germanes i així poder ajudar a molta gent.

Moltes gràcies.

Sra. Helen

SOLIDARITAT -CALAMBA

Benvolgudes Germanes:

En primer lloc, permetin que em presenti: sóc Manilyn Grace E. Castell. Juntament amb els meus pares Arlene i German i el meu germà Christian, vivim en una casa de la seva propietat a la Ciutat de Calamba, Filipines, de la que tenim cura des de fa diversos anys, així com també del terreny que està al seu costat.

De totes vostès és coneguda l'erupció que va tenir el volcà Taal aquí a les Filipines el 12 de gener i en els dies successius.

Els meus avis materns, cosins i oncles, que vivien exactament a la vora d'aquest volcà, ja que està enmig d'una Llacuna, eren pescadors i també tenien cavalls per passejar als turistes per aquells llocs. Pel fet d'aquesta explosió del volcà van haver de sortir de casa i abandonar els seus treballs urgentment. Tota la gent havia d'anar a centres d'evacuació, on l'anada cap a ells era molt incòmoda. Per aquesta raó, vam demanar permís a les Germanes perquè els meus avis, cosins i altres familiars poguessin venir a viure amb nosaltres.

Les Germanes, molt amablement, ens van concedir aquesta gràcia tan gran i també ens van ajudar amb aliments i medicines per al meu avi.

Pel seu amor envers nosaltres, el nostre agraïment cap a vostès és immens. Preguem a Déu que les beneeixi i puguin continuar fent el bé a moltes altres persones necessitades.

Un cop més, Salamat po, moltes gràcies per tot!

Manilyn Grace Castell.

Diario de León

Dilluns, 20 d'abril de 2020

Petició enviada, a la Gna. Rolindes:

Hola a tots i a totes.

Em presento. Sóc Marco Romero, periodista del Diario de León. El Bisbat i la Delegació de Missions, em van facilitar els seus contactes per a demanar la col·laboració en un reportatge que estic preparant sobre la veu dels missioners lleonesos durant l'epidèmia del coronavirus en les seves respectives assignacions.

Tinc el telèfon de tots vostès, però he pensat que la millor manera de fer-ho és que ho expressin amb les seves pròpies paraules. Es tractaria de respondre a algunes preguntes com:

-Nom, edat, lloc on estan i des de quan, a quina ordre pertanyen, de quin poble o ciutat de Lleó procedeixen... En definitiva, algunes dades personals.

-En segon lloc es tractaria que vostès mateixos m'expliquessin com estan vivint aquesta pandèmia en els llocs on estan, si ja hi ha por, si hi ha mesures de protecció i confinament.

-D'altra banda, m'agradaria saber si creuen que el món està pendent del Covid-19 quan segurament alguns de vostès segueixin en les seves missions amenaçats per l'èbola o altres xacres similars.

Seria molt important adjuntar una imatge de la millor qualitat que els sigui possible. A veure si podem fer un reportatge bonic i coral amb tots vostès junts. Espero que tots es trobin bé i els dono les gràcies un a un per endavant pel temps que m'han dedicat.

Una abraçada.

Sóc **Rolindes González García**, religiosa Dominica de l'Anunciata, oriünda del poble de Barrio de Nuestra Señora, ribera del Curueño. Fa més de tretze anys que resideixo a Filipines. Actualment visc a Calamba, una ciutat situada a uns 60 Km. al sud de Manila. La meva comunitat és pluricultural i som nou: cinc vietnamites, dues filipines, una salvadorenca i servidora, espanyola i la més gran de la comunitat.

Com vivim aquesta situació? La situació l'estem vivint amb "serenor i preocupació". Per descomptat que estem confinades i amb normes estrictes. Solament pot sortir una persona per família per a comprar el més necessari, aliments, medicines, i els bancs estan oberts tres dies a la setmana. S'ha de sortir amb un carnet personalitzat que facilita el "govern del barri" al qual es pertany; en principi aquest confinament era fins al dia 15 del present mes d'abril, però ja s'ha prolongat fins al 30. De moment tenim internet que ens facilita la comunicació amb les altres comunitats i també amb les famílies i, per descomptat, per a estar al corrent de l'evolució a Espanya i en el món sencer. Ens sentim solidàries amb tota aquesta situació mundial que està en el nostre cor i en la nostra oració. En aquests dies tan especials, també seguim l'oració litúrgica d'aquesta manera virtual.

Però hi ha una inquietud afegida... la gent senzilla i pobra. Si aquesta situació s'allarga els és molt difícil sobreviure. Són famílies que viuen al dia, amb els viatges que fan amb el seu tricicle, amb el que treuen de la seva venda ambulat, amb el "barbiquiu" que cuinen i venen a les cantonades... i si no poden fer aquestes activitats no tenen res per a menjar. Ho estem veient, fins ara els hem ajudat amb projectes d'Espanya. El govern ha donat alguna cosa, cinc quilos d'arròs, després dues vegades mes dos quilos, però de seguida se'ls acaba, solen ser famílies molt nombroses. Per mitjà de la parròquia també se'ls ha distribuït a dues-centes famílies dos "vals" de menjar, d'uns deu euros, per comprar en els grans magatzems que són els que han fet la donació a Caritas. Tots aquests gestos solidaris són grans manifestacions de l'amor de Déu a través dels germans que ajuden a la gent que més ho necessita.

Tenim esperança i amb l'oració, la ciència, la solidaritat i la col·laboració de tots/es seguirem endavant. Des de l'extrem orient a l'occident una fraternal salutació virtual.

H. Rolindes González

COMPARTINT LA NOSTRA EXPERIÈNCIA DE MISSIÓ

Les formadores de les novícies i novicis de la Família dominicana, a Filipines, cada any planifiquen els mòduls d'estudi per les i els formands sobre «L'Espiritualitat dominicana», i l'últim mòdul és tenir uns dies d'immersió en els llocs de missió que les Gnes. Dominiques «Mare de Déu del Remei» a Porac Pampanga, província de Tarlac, àrea Indígena a les muntanyes i també en una de les Parròquies dels Pares Dominics de la Província Filipina «Sant Lorenzo Ruiz» a Navotas, Metre Manila àrea marginal de pescadors, extremadament pobre.

Nosaltres vàrem tenir la sort de ser les privilegiades per fer la nostra immersió-missió en els llocs esmentats anteriorment.

Tractarem d'explicar-vos aquelles experiències que ens van ajudar a créixer en el nostre seguiment a Crist; seguirem un mètode de qüestionari per a no estendre'ns massa ja que tenim molts records positius per a compartir.

Quines van ser les raons per les quals la nostra experiència missionera va ser significativa?

►Perquè, per a nosaltres, fou la primera vegada que participàvem en aquesta classe d'activitats.

►Percebre que la presència de Déu està sempre amb la gent pobre, senzilla i bona.

► Experimentar que Déu m'ha donat molt, diu una novícia, per haver-me donat la meva família i ara la Congregació de Germanes Dominiques de la Anunciata; elles m'han ajudat a créixer en tots els aspectes.

Quins valors vas observar en la vida de la família que et va acollir a casa seva durant la missió?

► L'acolliment; em van rebre com a una filla, s'estimen molt entre ells i tenen cura dels nens i nenes.

► Són amables, generosos, senzills, feliços, encara que els manca tot, amorosos amb els seus fills, amb mi i amb tota la família.

► Saben sacrificar-se pels altres, són solidaris.

► Són piadosos i participen activament a l'Església i fan treballs de voluntariat.

► El fruit del seu amor és servir amb goig als altres.

Com us sentíeu abans d'arribar als vostres llocs de missió?

► Ens sentíem nervioses, temoroses, emocionades perquè era la primera vegada que teníem l'experiència de viure a la muntanya; perquè encara no sabíem quines serien les famílies que ens rebrien a les seves cases, si ens podríem entendre i si hi havia els mínims serveis sanitaris.

► Teníem molts dubtes i qüestions perquè el que és desconegut sempre impressiona. (Zona muntanyenca Indígena).

► Els Pares Dominics tenen una Parròquia inserida en aquesta realitat marginal. La missió que ells realitzen és molt bonica sobretot perquè acompanyen al

poble que tenen confiat i, dit sigui de pas, fa alguns anys van assassinar allí a un dels Pares de la comunitat amb motiu d'un robatori.

Què vas aprendre en aquesta jornada de missió com a complement de la teva formació?

- ▶ A ser feliç malgrat els petits problemes que pugui tenir.
- ▶ Ser fidel en el seguiment de Crist, fer sempre la voluntat de Déu.
- ▶ Que en la vida hi ha moltes dificultats i desafiaments; però, si realment estimem Déu, aprendrem a estimar la creu de cada dia i ens ajudarà a superar-los.
- ▶ Encara que els nens de la meua família a la nit ploraven molt, admiro a la mamà perquè vaig ser testimoni del gran amor que tenia pels seus fills.
- ▶ Vaig poder experimentar que necessito canviar algunes de les meves actituds i ser sempre més positiva, sobretot en els meus moments de dificultat.
- ▶ A Dagat Dagatan vaig poder descobrir que la gent té molts problemes de tota classe; el primer viure en condicions de misèria i pobresa; no tenen una vida digna de fills de Déu i tampoc poden sortir d'allà perquè no tenen a on anar, és l'herència de generació en generació i no reben cap suport del govern, més aviat tracta de desallotjar-los destruint les seves barraques perquè la seva estada allí és il·legal.
- ▶ El que la gent en aquest lloc em va ensenyar és: Conèixer i reflexionar personalment el problema principal d'aquesta comunitat. No tenen una altra sortida; han de romandre allí i acceptar la seva situació.

No tinc dret a queixar-me o jutjar-los per les seves condicions de vida; jo mai he experimentat aquestes dificultats i els vaig oferir el meu amor com el millor servei que com religiosa els vaig poder donar.

Quins detalls no podràs oblidar d'aquesta experiència d'immersió missionera, en què et van ajudar per a la teva vida, avui i demà?

► *L'amor.* Una nit durant la missió, plovia i feia molt de fred i la senyora a qui jo li deia mamà va buscar més roba per a protegir-me del fred i em va abraçar com si fos la seva filla; em vaig sentir molt estimada per ella.

► *La pobresa i el goig.* Amb la família que em va acollir durant la missió, vaig experimentar el sofriment de la família perquè no em podien oferir cap comoditat ja que a la seva casa no tenien ni aigua, ni energia, ni higiene; eren pobres, pobres. Però el que no puc oblidar és la seva vida familiar ja que viuen la seva vida amb goig, alegres, senzills, humils i sobretot tenen molt amor per a tota la família i per a nosaltres que compartíem amb ells.

► *El dolor i el compromís.* En Dagat Dagatan veure, sentir, presenciar i contemplar el dolor de la gent vivint dia rere dia en condicions infra humanes; em va fer patir molt i ha quedat en el meu cor com una ferida que mai oblidaré i em fa plorar per tant de sofriment de veure als meus germans com viuen. De debò que jo sóc una privilegiada de Déu perquè he tingut tot el que he necessitat quan estava amb la meua família i ara a la Congregació. El meu compromís amb ells com a novícia que sóc és resar sempre a Déu per ells perquè els cuidi i protegeixi sempre.

En finalitzar els tres mòduls d'estudi que van tenir novícies i novicis en la Família Dominicana durant l'any escolar 2019-2020, ***les nostres novícies expressen les motivacions que van enfortir la seva vocació missionera com a Dominiques de la Anunciata.***

▲ La gent amb la qual em vaig trobar en la missió simbolitzava per a mi, Jesús; ells em van ajudar a conèixer-me millor descobrint a través d'ells el molt que Déu m'estima i em recordava també com és d'important el silenci en les nostres vides per a escoltar Déu i entendre millor quina és per a mi la seva voluntat.

▲ El meu amor pel nostre Carisma com Dominica de la Anunciata que sóc, perquè com més aprofundeixo en la missió més puc veure la seva importància, incloent la relació dels Quatre Pilars del Carisma Dominicà. He après com

relacionar-me amb els altres i penso que estic en camí per a anar a la missió on em necessiti la Congregació.

▲ Per l'experiència que vaig tenir en la immersió missió, les motivacions que han enfortit la meva vocació missionera com Dominica de la Anunciata són: Alliberar-me del meu egoisme. L'amor que ens devem els uns als altres com Jesús ens va ensenyar. Pregar per les persones que contínuament sofreixen dificultats i viuen en la ignorància, perquè el nostre Carisma heretat del Pare Coll el nostre Fundador continuï viu; d'aquesta manera la gent descobreixi que la presència de Déu està sempre en ells i en totes les persones.

▲ La motivació més forta que ha enfortit més la meva vocació missionera com Dominica de la Anunciata és entendre i conèixer el veritable significat de la nostra missió, que per això necessito: tenir coratge, ser dona de fe i estimar a tots i a cadascun. Tenir coratge m'enforteix per fer la missió especialment en llocs i àrees on no hi ha fe en Déu, per portar la gent a Déu i a Déu la gent; ser dona de fe, perquè si tinc forta i fonamentada la meva fe, no hi ha res que no pugui fer per al Senyor. Crec fermament que la presència de Déu està sempre amb mi, per això puc proclamar la Paraula de Déu amb amor, ja que la missió sense amor a la Paraula no té sentit, per això contemplar i compartir amb els altres el fruit del que s'ha contemplat em porta a conèixer, entendre i estimar el món. Ser llum per als altres és la nostra veritable missió. «Una Llum encén una altra llum» (P. Coll).

▲ Finalitzar alguna cosa de la que has gaudit dóna una mica de tristesa perquè et separen de les persones, del grup. Totes les coses tenen un començament i un final una salutació té un adeu. Ara nosaltres hem acabat el nostre Programa de classes de

formació com a novícies en La Família Dominicana en el qual hem gaudit i après molt. Tot el que he après, i les meves experiències queden en la meva memòria com a records positius que m'ajudaran a estar ferma i a enfortir la meva vocació com Dominica de la Anunciata en la Família Dominicana a la que estic orgullosa de pertànyer.

▲ Sóc testimoni del dolor que hi ha en el món; això em recorda que haig de predicar l'Evangeli en pobles grans i petits escampant així la fragància de la Veritable Doctrina com ho volia Sant Francesc Coll, el nostre Fundador, en fundar la Congregació. És per això que aquest últim Mòdul d'Estudi que m'ha ensenyat i he après molt, segella el meu cor per a ser Dominica de la Anunciata missionera. Ara estic convençuda i determinada que vull ser part de l'Ordre de Predicadors a través de la nostra Congregació.

En tots els finals hi ha nous començaments: Els amics que vam fer, les memòries que construïm, les experiències i dificultats que sobrevivim, les lliçons que vam aprendre en els diferents Mòduls que vàrem estudiar: Les nou maneres de pregar del nostre Pare Sant Domènec, L'Amistat entre Els Sants Dominics i La Missió, estaran sempre en els nostres cors i tot això ens mantindrà unides en la gran Família Dominicana.

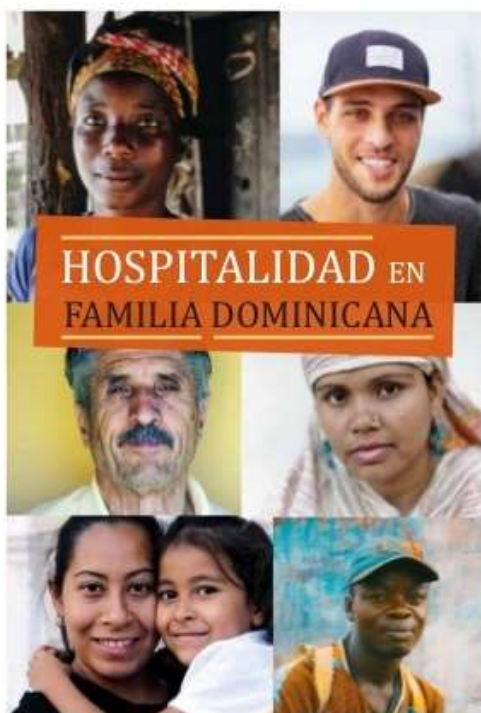
Les novícies: Hồ Thị Bích Ngọc, Nguyễn Thị Thu Hương, Paula Mae de Guzman Mosida, Trần Thị Chì Bích Kim, Nguyễn Phương Thủy (Ana)

FAMÍLIA DOMINICANA DE CATALUNYA

CELEBRA UNA JORNADA PER LA PAU

El passat dissabte 25 de gener de 2020, va tenir lloc la jornada per la Pau de la Família Dominicana de Catalunya sota el títol: **«De l'hostilitat a l'hospitalitat. Xarxa d'hospitalitat en Família Dominicana»**. El ponent va ser Fr. Xabier Gómez OP. Al voltant d'unes setanta persones van participar en aquesta trobada que es va fer a les Dominiques de l'Ensenyament de la Immaculada Concepció del carrer Mallorca a Barcelona.

Van ser-hi presents les Dominiques de l'Anunciata, Dominiques de la Presentació, Dominiques de l'Ensenyament de la Immaculada Concepció, la Fraternitat Laical de Barcelona i els laics de les Comunitats DEIC que formen la

Família Dominicana de Catalunya.

Fra Xabier va iniciar la seva reflexió presentant alguns referents bíblics per acompanyar una espiritualitat de la hospitalitat :

A la Creació (GN): «No som Déu. La terra ens precedeix i ens ha estat donada», (LS 15); som el que som perquè vam ser i som acollits a la naturalesa, la família, l'amistat , la cultura, l'Església, la FD, la Congregació.

Al costat de l'alzina de Mambré, els tres àngels amb Abraham i Sara: Succeeix una experiència d'hospitalitat oberta al Misteri, per veure més enllà de les aparences, com al final van aconseguir veure Sara i Abraham. Déu Trinitat que busca ser acollit, que camina amb nosaltres i ens ofereix l'acolliment més ple i incondicional en el seu amor i la seva misericòrdia fins a la vida eterna.

Jesús a casa de Marta, Maria i Llätzer: Recordem que dins la tradició dominicana, segons el Mestre Eckhart quan comentava aquest passatge... Marta estava atrafegada servint perquè primer havia escoltat. És a dir, no hi ha servei ni hospitalitat sense abans l'escolta de la Paraula de Jesús, sense experiència espiritual de la hospitalitat que Jesús

ens ofereix en la seva amistat i en la seva Paraula. En el misteri de la Trinitat que ens acull i on esperem ser definitivament acollits.

A continuació va presentar el projecte **«Hospitalitat en Família Dominicana»**, un camí per promoure una cultura de la hospitalitat. Les migracions constitueixen un fenomen global complex que ens interpel·la com a societat, Església i Família Dominicana. Per respondre a aquest desafiament, iniciem una Xarxa d'Hospitalitat Dominicana (per a més informació: observatorioddhh@dominicos.org)

Què ofereix la Xarxa?

Enfront el discurs d'hostilitat, viure i estendre la cultura evangèlica de la hospitalitat i la trobada.

Camins concrets per materialitzar acolliments i acompanyament professional a qui els vulguin dur a terme.

MODALITATS D'HOSPITALITAT

- Comunitat de sostre (comunitats religioses convivint i tutelant a una o dues persones emigrants de 2-3 mesos o d'1-2 anys).
- Acolliment d'urgència (comunitats, famílies o individus que acullen durant uns dies a l'espera de derivar a la persona migrant cap a altres recursos).
- Acolliment temporal (comunitats, famílies o individus que acullen i tutel·len a casa seva a la persona migrant durant 3 mesos en els quals va rotant, mentre se li busca un recurs més estable).
- Casa d'acolliment (comunitats, grups de laics que acullen, acompanyen i tutel·len a una família o un grup de emigrants llogant un pis o oferint-los una habitació d'1 a 2 anys fins a aconseguir la seva inserció i autonomia).

Modalitats de col·laboració amb l'hospitalitat.
--

Com es pot col·laborar amb els qui acullen?
--

Sumant-se a la Xarxa i fent-se entitat o persona col·laboradora.

- ✓ Solidaritat econòmica: Qui ho desitgi pot oferir un donatiu o una quota per al sosteniment econòmic dels pisos d'acolliment.
- ✓ -Voluntariat, oferint temps per col·laborar en activitats derivades de les tasques d'acompanyament que és responsabilitat del grup, comunitat o famílies que acullen temporalment o per a uns anys.

- ✓ -Difonent i responnent a les demandes de la xarxa que es donarien a conèixer a cada moment. Posar en contacte les necessitats als qui poguessin respondre a les mateixes.
- ✓ -Ofertint recursos, béns mobles, habilitats, temps, serveis professionals gratuïts per a les persones acollides, oració o altres compromisos.

Compartim alguns exemples que ja estan funcionant: un grup de joves a Madrid que ha posat un pis d'acolliment de llarga estada (Balimayá); una comunitat de germanes acollint temporalment; famílies que acullen emigrants temporalment; una petita congregació dominica que no disposa de forces per acollir, però que ofereix solidaritat i suport econòmic. Els qui ja estan acollint coincideixen a assenyalar que és molt més el que estan rebent que el que donen.

Ens va dir que actualment s'està en l'etapa de sensibilitzar i insistir en quines formes d'hospitalitat és possible. Com diu el Papa Francesc recordant l'Evangeli, «reaccionem amb decisió». Imaginem fins a on podem arribar oferint a tantes famílies, persones, col·lectius, etc. la possibilitat de teixir una xarxa d'acolliment. D'acollir, i d'aprendre a través de la trobada, l'hospitalitat i la solidaritat. Potser hi hagi més gent de la que pensem en els nostres entorns amb interès per “fer alguna cosa” i esperant que algú els ofereixi eines i acompanyament.

A continuació es va celebrar l'Eucaristia per la Pau i es va compartir un pica-pica amb el qual es va donar per finalitzada la trobada.

Equip Família Dominicana

POSA LLUM EL TEU PAS

El dissabte 15 de febrer el sol que apuntava entre la boira matinera de Vic ja preveia que una jornada fantàstica ens esperava al grup de Pastoral Juvenil de la Província Sant Ramon de Penyafort.

Ens vam trobar tots ben puntuals a les 10 del matí a l'escola Pare Coll de Vic.

Vam iniciar la jornada amb una teatralització que les Gnes. Eulàlia Vivet i Juliana Mudarra ens van oferir... Amb això ja despuntava el tema que tractaríem durant el dia: la bellesa de la quotidianitat, l'art, la pintura, la música... a través dels elements més senzills.

Ens vam animar a realitzar durant una estona una passejada contemplativa pels voltants, tot parant atenció a allò que ens envoltava, les olors, els rostres de la gent, les situacions que ens trobàvem... Sembla que quan “conscienciem” els moments, tot pren altre color, valorem i ens adonem dels matisos... que tanta informació ens donen i que sovint ens passen tan desapercebuts.

Seguidament ens vam endinsar en l'art a través de les pintures tan realistes de la Germana Isabel Guerra i el pintor iranià Maleki...No ens va costar gaire sentir-nos interpel·lats per aquelles obres d'art i triar la que parlava de nosaltres... Igualment la música i les cançons triades que podrien formar part de la nostra biografia musical...

Tot viscut i compartit amb les nostres emocions sinceres. Fins i tot algunes de les que hi eren presents es van llançar a cantar-ne fragments! Quan es comparteix la vida d'aquesta manera no es pot evitar notar que els vincles s'enforteixen... que el grup es fa fort.

Va arribar l'hora de dinar i la tarda la vam dedicar a un exercici d'introspecció, a través de la lectura de textos que anaven en la línia del treballat al matí. Textos que ens corroboraven la necessitat d'aturar-nos, mirar-nos i connectar amb nosaltres mateixos per arribar a Déu.

“Ser llum, posa llum al teu pas...!” Així començava la pregària que vam acabar compartint. Entenent que som triats com a part de la Creació. Tot plegat som “obres d'art”, cadascú provoca un “ressò” i comunica amb diferents *instruments*: mirada, gestos, paraula, silenci...

Ser Llum és el gran repte al qual estem cridats. És cert que les ombres hi són presents, però no les hem d'entendre com quelcom negatiu, sinó abraçar-les com a reptes de superació. I és el mateix Evangeli que ens convida a ser Llum: *«Vosaltres sou la llum del món... que brilli la vostra llum davant de la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel»* (Mt 5, 13-16).

Marisa Martínez

ENS RETROBEM PER COMPARTIR

Paraules claus de la trobada:

Caminant juntes, amb gratitud i alegria, amb optimisme i entusiasme van ser les frases que ens van acompanyar en aquesta fraterna trobada, el dia 22 de febrer.

Vam iniciar la trobada amb un petit refrigeri, on vam poder compartir les primeres impressions i a continuació vàrem anar a Montcada i Reixac. Vam fer un petit recorregut per conèixer el col·legi i després ens dirigírem a l'espai EMMAÚS, lloc on ens trobàrem amb un ambient agradable, en el que poguérem observar i contemplar el símbol que ens portaria a entrar en l'oració i en un compartir profund.

La Gna. Lucy féu la introducció de la pregària convidant-nos a donar gràcies a Déu, per portar-nos al camí de les benaurances per a ser testimonis del Regne, en cadascuna de les nostres comunitats i missió, amb la riquesa cultural que cadascuna té, vivint amb alegria, l'alegria de Déu Pare. Després del cant «Jesús està entre nosaltres», vàrem recitar i aprofundir el salm 32 i el text bíblic de Romans 8, 28-31, quedant-nos amb la frase «Sabem que en totes les coses intervé Déu pel bé dels qui l'estimen».

Les Gnes. Cristine i Mary ens van lliurar una mandala a cadascuna per tal que l'acoloríssim amb els colors que ens identifiquessin. Va ser un temps molt profund i de molta concentració, on els nostres sentiments s'anaven plasmant en cada color de la mandala, i en acabar compartírem l'experimentat en la dinàmica, donant-nos suport amb les preguntes: Com et trobes ara? La teva vida, ànims, alegries, esperances... i

altres experiències que volíem compartir, formant amb cadascuna de les nostres mandales, al voltant del rostre de Jesús, una gran mandala.

Aquest moment de compartir va ser molt profund i una riquesa per cada germana, ja que ens ajudava a acollir el seu sentir, a conèixer-nos millor, a sentir-nos germanes com a família d'una mateixa Congregació, i identificades amb pertinença a la Província Sant Ramon de Peñafort. L'experiència de cadascuna ens fa créixer i continuar endavant, apostant per viure, com deia la Gna. Lucy en la introducció, les benaurances que Jesús de Nazaret ens convida i practicar des de la nostra petitesa, però sentint-nos enviades per Déu a donar vida i vida en abundància.

Tot això sense oblidar els cants que ens acompanyaven a cada moment, dirigits per la Gna. Cristine, cants molt bonics i que ens portaven a aprofundir.

Vàrem acabar aquest compartir expressant cada germana una oració espontània en el nostre propi idioma, que com poden imaginar va ser meravellós, i ajuntant les mans com a signe d'unitat resàrem el Pare Nostre.

Vàrem anar a la comunitat, Montcada i Reixac, on viu la Gna. Rosa Alsina. Ens esperaven amb molta alegria, es veia en els seus rostres i gestos, ens vam saludar i passàrem a la taula a compartir i fer un bon dinar. Vàrem gaudir moltíssim amb les germanes, ja que ens van fer sentir com a casa; ens hagués agradat quedar-nos més, però el temps corria i ens faltava la visita a les germanes de la comunitat de Sant Andreu, que no la volíem perdre.

La comunitat de Sant Andreu ens acollí amb molt d'afecte. Ens vam anar presentant cadascuna i després la Gna. Dolors Viladot, priora de la casa, ens va acompanyar a fer un recorregut per la casa i col·legi, després passàrem a compartir unes begudes i

alguna cosa per a picar, tot riquíssim, i més perquè s'experimentava un clima agradable d'alegria de les germanes, vertaderament acollidores.

I així acabàrem la nostra trobada, acomiadant-nos en l'estació del tren i portant dins nostre una bona experiència del compartir entre nosaltres i amb les dues comunitats que vam tenir el gust de visitar i conèixer. També amb el compromís de viure les Benaures per a ser testimonis del Regne, d'un món que Déu vol, de pau, justícia i amor.

Donem gràcies en primer lloc a Déu per aquesta trobada, a la Província, a les germanes que el van organitzar i a les dues comunitats que ens van rebre amb tant d'afecte i senzillesa. A totes els diem “Gràcies germanes” per la seva vida i lliurament, que Déu i la nostra Mare Maria de l'Anunciació les acompanyi i els doni la força necessària per seguir endavant, donant testimoni a la societat de viure en comunió i solidaritat, tot des de Déu.

Gna. Gloria Marlene Guadron Castillo

SORTIDA COMUNITÀRIA HORTA

Adaptada a la situació de la pandèmia que estem vivint... «l'excursió» serà a peu, res de transport... ben equipades i a caminar!

Així hem començat el dia d'avui, 18 d'abril. Una passejada lúdica i cultural per l'escola. Recordar els noms dels arbres i plantes que hi ha al jardí... Cantar davant de les imatges significatives com Sant Domènec, el P. Coll, Sta. Caterina... Seguidament vermut al menjador de l'escola i dinar al pati de casa nostra. El dia ens acompanyava i hem donat gràcies per haver celebrat aquest dia diferent.

Sí, som privilegiades pel lloc on vivim, no totes les comunitats podeu gaudir d'un espai com el nostre. Us hem recordat, podeu estar-ne ben segures. Pensar en totes les comunitats i pregar per cadascuna d'elles és el que hem fet i fem, tot desitjant que aquest confinament no ens deixi gaire "tocades", pel que fa a la salut i també el cor...

**Tenir cura de
nosaltres, estimar-nos
i no perdre
l'esperança**

Tenim sort, nosaltres i vosaltres, de rebre l'escalfor de les persones que ens truquen o els missatges que rebem, sigui per whatsapp o per correu. També l'ajuda de coneguts a l'hora de sortir a comprar... quins exemples de solidaritat! Els consells bonics d'uns i altres fan que sigui

més suau aquesta situació. El correu de la Priora general on ens parla de la

realitat present... també les paraules de la FEDAC i del Consell provincial on se'ns comunica la decisió de col·laborar solidàriament amb la situació de les escoles FEDAC...no és fàcil!

Tenim ocasió de poder llegir, (quants escrits estem rebent!) i podem reflexionar, pregar, compartir..., així la nostra ment està activa, i aprendre al mateix temps dels espais de silenci tan necessaris...

Per què aquest escrit? Doncs, el record per a cada comunitat, tot desitjant que aquest confinament ens ensenyi alguna cosa... Que puguem trobar-nos aviat, sentir-nos més lliures... «res serà com abans» ens diuen, això també serà una nova experiència... i per a les persones que ens han anat deixant pel camí, amics i familiars, ens cal dir que ha estat i continua sent una experiència molt trista.

Us faig participar d'aquesta «sortida comunitària» amb la intenció que totes podem ser creatives i ajudar la comunitat amb les aportacions de cadascuna, i així, malgrat tot, poder viure aquests dies amb alegria. Tenir cura de nosaltres, estimar-nos i no perdre l'esperança.

Us escric personalment però, en nom de tota la comunitat, us envio el seu record i els desitjos que acabo d'esmentar. Que preguem unes per les altres i que ben aviat puguem repartir petons i abraçades.

Gna. Juli Mudarra

Cantar davant de les
imatges significatives
com Sant Domènec,
Sant Francesc Coll,
Sta. Caterina...

CAMPANYA VOCACIONAL A L'OEST DEL VIETNAM

"Sí, sí, l'Anunciata és obra de Déu."

(P. Coll)

Del 21 al 25 de febrer, les Gnes. Nguyet, Duyen i Thach vam anar a Vinh Long, a l'oest de Vietnam, per a una campanya vocacional. Aquest lloc es troba a uns 132 km de Saigon i és famós pels diversos tipus de fruites que s'hi conrea.

Arribàrem a Vinh Long al migdia i ens va acollir un familiar de la Gna. Tram. Juntament amb el seu pare, la família ens va rebre amb molt d'afecte. El diumenge al matí ens vam reunir i vam presentar la nostra Congregació als nens i joves a la capella de Thu the. A la tarda també vam tenir una xerrada vocacional a la parròquia de Phước Định. El rector va ser molt generós i amable amb nosaltres. Els feligresos també són amables i hospitalaris. El rector ens va convidar a visitar sovint la seva parròquia per col·laborar a ensenyar el catecisme als nens.

Aprofitant l'oportunitat, vam visitar la Congregació de la Santa Creu de Cai Mon, distant a més d'una hora amb autobús des de la parròquia on estàvem. Segons la Germana que vam conèixer, les vocacions en aquest lloc cada vegada són menys. Les Germanes comencen a

tenir cura de les nenes des de sisè a novè grau i les ajuden fins que acaben els seus estudis. No obstant això, són molt poques les que ingressen al convent. El rector ens va aconsellar que si volem tenir vocacions, necessitem viure i quedar-nos-hi més temps perquè la gent ens conegui.

Deixàrem el lloc i vam tornar a la comunitat confiant en Déu perquè teníem una altra missió que ens esperava.

Posant-ho tot en mans de Déu i confiant en la frase del Pare Coll "Sí, sí, l'Anunciata és obra de Déu", el 28 de febrer les Gnes. Lan i Thach ens dirigírem a la província de Kiêng Giang, també a l'oest de Vietnam, per a una altra campanya vocacional. Davant la realitat que la vocació a la vida religiosa ha anat disminuint, sortir a fer promoció vocacional ens ajuda a créixer en la fe, a mesura que "esperem contra tota esperança", creient que Déu ens enviarà més vocacions.

El lloc és lluny de la nostra comunitat, amb més de vuit hores de viatge en autobús. Arribarem a la tarda a la casa de Tuyet (una jove que havia estat un temps a la nostra comunitat però que després d'un discerniment va descobrir que la vida religiosa no era la seva vocació). La seva família ens va rebre amb amor i hospitalitat. Després de parlar amb ella i descansar una estona, vam anar a veure el rector i li vam demanar permís per tenir una xerrada vocacional amb els joves en la Missa dominical. A la tarda del dissabte vam anar a una altra parròquia anomenada Rạch Giá. Ens vam quedar una nit en aquest lloc, on ens vam trobar amb el rector i ens va convidar a sopar. És va mostrar molt amable amb nosaltres.

A l'endemà, diumenge, el nostre viatge va començar parlant amb els joves, a qui vam presentar la nostra Congregació, el nostre carisma i missió. Els joves van estar molt atents mentre escoltaven la xerrada de la Gna. Thach. Els hi vam repartir els nostres fulletons i també en lliurarem alguns al rector. Vam agrair la seva hospitalitat i generositat, mentre confiàvem la nostra pregària i esperança que Déu ens envii algunes vocacions a través de la seva parròquia.

Després de la Missa vam tornar a la casa de Tuyet. A la tarda, vam assistir a una altra Missa i continuarem la nostra missió. Vam començar presentant als joves la nostra Congregació, després vam lliurar els fulletons a ells i als pares. Vàrem expressar la nostra gratitud al rector per donar-nos la benvinguda i per permetre'ns fer-hi la promoció vocacional. També és molt amable i hospitalari i ens va convidar a sopar amb ell.

Abans de sortir del Kiêng Giang expressarem el nostre profund agraïment a la família de Tuyet per la seva benvinguda i acompanyar-nos en

aquesta missió. Preguem i esperem que algun dia puguem tornar a aquest lloc i que puguem tenir vocacions d'aquestes parròquies.

Amb la intercessió de la nostra Santíssima Mare Maria, St. Domènec i el Pare Coll, juntament amb les nostres Germanes Màrtirs, continuem pregant perquè donin més vocacions en l'Església, especialment per a la nostra Congregació.

Gnes. La i Thach

Comunitat de Nostra Senyora del Sant Rosari, Vietnam

TROBADA DE QUARESMA DE FAMÍLIA DOMINICANA DE CATALUNYA.

Diumenge 8 de març de 2020, va tenir lloc la Trobada de Quaresma de la Família Dominicana de Catalunya sota el títol: *"En Jesús tot és nou"*. La ponent va ser la Gna. Gemma Morató i Sendra (Dominica de la Presentació).

Va tenir lloc a les Dominiques de la Presentació, del carrer Bellafila, a Barcelona. Hi van participar unes seixanta persones.

Van estar presents les Dominiques de l'Anunciata, de la Presentació, de l'Ensenyament de la Immaculada Concepción, la Fraternitat Laical de Barcelona i els laics de les Comunitats DEIC que formen la Família Dominicana de Catalunya.

La Gna. Gemma va iniciar la seva reflexió convidant a plantejar-nos tres qüestions, que en el fons, d'una manera nova ens porten al veritable sentit de la Quaresma.

"En Jesús tot és nou"

- 1. Tornar a mirar tot amb ulls nous (dins i fora). Abstenir-nos, dejunar d'allò que és vell, rutinari, que ha perdut el sentit.**

Mirar amb ulls nous: «El Senyor ens torna a concedir enguany, un temps propici per a preparar-nos a celebrar amb el cor renovat el gran Misteri de la mort i resurrecció de Jesús, fonament de la vida cristiana personal i comunitària. Hem de tornar contínuament a aquest Misteri, amb la ment i amb el cor. De fet, aquest Misteri no deixa de créixer en nosaltres en la

mesura en què ens deixem involucrar pel seu dinamisme espiritual i l'abracem, responnent de manera lliure i generosa» (Missatge de Quaresma, papa Francesc).

2. Acceptar qui som i si convé, obrir pas i per tant, generar comunió.

Generar comunió: La vida centrada en Crist sosté la nostra opció, la nostra consagració i missió, però sens dubte també ho fa una veritable i necessària vida fraterna i comunitària. Una comunitat que treballi profundament la "comunió"... terme tan gastat, que sovint perd el seu sentit original i moltes vegades ja no ens diu res, en canvi és una paraula que ens permet créixer en humanitat i en consagració. En veritable seguiment de Crist o en paraules de la Lumen Gentium 42: homes i dones que segueixin «més de prop l'anorreament del Salvador».

On està l'obertura a la novetat de l'Esperit? Les coses d'abans han passat. En Jesús i per Jesús és tot sempre nou, fins i tot en la seva passió i mort: un ase que ningú ha muntat encara (Mc 11,1), un sepulcre nou (Mt 27,60)...

3. Estimar molt . Déu és amor des de sempre i per sempre. Tot és nou i passi el que passi és el millor que ens pot passar.

És molt important avui, preservar el que és l'essencial: l'amor és la nostra marca de fàbrica. Si citem a Benet XVI en la seva encíclica «Déu és amor» (Deus caritas est), cal saber què significa el veritable amor, l'amor que del Pare ens va transmetre Jesús. No podem oblidar mai la unitat entre l'amor a Déu i l'amor als éssers humans. No podem dir que estimem a Déu si no

estimem al germà. Això és la caritat: un amor recíproc que no existeix si no es treballa aquest binomi.

Quando estaba en oración se le oía decir a gritos: «Señor, ten Piedad de tu pueblo. ¿Qué será de los pecadores?»

(Guillermo Peyronnet)

St Domènec en la seva oració deia: «i que serà dels pecadors?».

Pensem en els altres? O anem de pressa per la vida, sense mirar el nostre costat, com la mula del meu avi. Molta gent avui actualment no pensa més que en sí mateix, individualisme, la nostra identitat és "salvar-nos" (felicitat del cel però també la d'ara, en la terra) amb el germà, al costat de tots, amics, enemics, rics, pobres, eixerits i avorrits...

En el centre, el misteri de Jesucrist, que mai l'acabem d'entendre del tot, Jesús parla de Déu, revela el misteri de Déu, el Regne de Déu.

La Gna. Gemma va realitzar una predicació molt amena, dinàmica i interessant acompanyada d'un interessant powerpoint . A continuació es va celebrar la Eucaristia presidida pel P. Emilio Barcelón, OP. La homilia va ser gairebé un diàleg amb la conferenciant i va posar la guinda al tema de reflexió.

Després es va compartir un berenar en l'hall, i així es va finalitzar la trobada, on vam tenir oportunitat de saludar-nos i especialment vam tenir l'alegria de tornar a tenir entre nosaltres al P. Emilio Barcelón que està novament en el «Convent de Santa Caterina Verge i Màrtir» de Barcelona com a vicari i n'és membre, en el càrrec de vicepresident, del secretariat de la Família Dominicana de Catalunya.

Equip Família dominicana

RENOVEM EL NOSTRE COMPROMÍS

«Quins fruits més abundants ha produït fins ara aquest arbre tan frondós! I quins fruits més bells i agradables podem esperar que aquest mateix arbre donarà a Jesús i Maria, és a dir, aquesta Tercera Ordre del meu Pare Sant Domènec a partir d'ara amb la gràcia del Senyor!» (Regla o forma de vivir de las Hnas. p.p. 73-75).

Aquestes paraules del nostre P. Sant Francesc Coll van ser verificades en els primers dies de la Congregació i s'estan verificant a través del temps i de l'espai en diferents llocs del món.

Amb perseverança i fidelitat després d'un any d'assignació en les diferents comunitats, amb la mateixa il·lusió i ganes de consagrar-se al Senyor que el dia de la seva primera professió, el passat **4 de juny**, van renovar els seus vots

religiosos per tres anys les Gnes. Teresa Nguyễn Thị Ánh Nguyệt a la comunitat de Sant Pere Almató i María Cao Thị Duyên a la comunitat de Ntra. Sra. del Rosario, ambdues al Vietnam; Analiza N. Gacelos, a la comunitat Pare Coll a la ciutat de San Carlos i María Thái Thị Đào a la comunitat Rosa Santaeugenia a la ciutat de Calamba. Aquestes dues comunitats a les Filipines.

QUE EL SENYOR EM CONCEDEIXI LA

GRÀCIA DE SER-LI SEMPRE FIDEL.

**COMPLIRÉ ELS MEUS VOTS AL SENYOR EN PRESENCIA
DE TOT EL POBLE.
OFERIRÉ UNA VÍCTIMA D'ACCIÓ DE GRÀCIES AL SENYOR
INVOCANT EL SEU NOM.**

(Salm 116: 14,17)

Ja fa un any que vàrem fer la nostra primera Professió Religiosa. En aquells moments, la vida que volíem abraçar la vàrem celebrar amb la presència de Germanes de la Congregació, les nostres famílies, i amics. A mesura que hem

anat aprofundint en el nostre compromís fet al Senyor, hem anat rebent un do especial: la seva gràcia, que contínuament ha sostingut el nostre caminar com a religioses.

D'una manera especial hem experimentat la seva presència a l'hora d'enfrontar-nos a les experiències que ens toca viure en aquest moment de pandèmia. Tot això ens ha donat l'oportunitat de veure i viure la vida de manera més realista, qüestionar-nos i reafirmar-nos en la nostra vocació.

Tota aquesta situació, fa que les nostres vides tornin a ser significatives i estiguin d'acord amb el nostre Pare Fundador Sant Francesc Coll que ens va

ensenyar, amb el seu testimoni, què suposa seguir fidelment a Crist.

Sí, admetem que no sempre és fàcil acceptar els desafiaments que ens presenta el seguiment a Crist, en la nostra Consagració com religioses; però durant el nostre primer any, vivint com germanes professes, hem arribat a comprendre que tot i els dubtes, la soledat o l'ansietat, les lluites i dificultats que comporta el romandre fidels al que hem promès, viure-ho en profunditat i amb alegria, val la pena.

Sobretot, hem anat descobrint que estem contentes d'haver triat viure aquest estil de vida i donem gràcies a Déu pel do gratuït que Ell ens ha donat.

És bo i necessari renovar el nostre compromís per mitjà dels vots. Són el record i l'actualització del nostre "Fiat" de cada dia que ens serveixen per recordar els moments decisius que ens van portar a dir SI a la primera professió i a comprometre'ns de nou. Déu amb la seva gràcia ens anirà acompanyant.

Va ser el passat **9 de juny de l'any 2020** a la capella de la Comunitat Anunciata, Cubao, Quezon City, Filipines, quan les tres vam ser assistides per l'Esperit Sant i lliurement renovàrem els nostres vots en mans de la Gna. Mary Ann de Vera, Priora de la comunitat per delegació de la Priora Provincial de la nostra Província Sant Ramon de Penyafort, Gna. M. Rosa Masramon,

Aquest dia, un cop més, ens vam comprometre a viure en fidelitat els consells evangèlics d'obediència, castedat i pobresa. La nostra primera renovació de vots va ser realment especial per a cadascuna de nosaltres. Podem tenir diferents emocions i formes d'experimentar i expressar les coses, però vam tenir uns mateixos sentiments: nerviosisme, emoció, alegria ...

Renovàrem amb il·lusió el lliurament total de nosaltres mateixes al servei de Déu, de l'Església, "Poble de Déu", a través de la Congregació. Podem dir que si la primera Professió va ser un esdeveniment que mai oblidarem, la nostra primera renovació de vots va ser també molt memorable.

Totes les experiències viscudes en aquest dia romanen en les nostres ments i cors, ja que ens van permetre entrar en contacte amb el nostre interior i recordar els sentiments que guardàvem al cor: els records, les llàgrimes d'alegria i felicitat..., tot això com a do de Déu.

**Renovàrem amb
il·lusió el lliurament
total de nosaltres
mateixes al servei de
Déu,**

En aquesta ocasió va ser una mica diferent, a causa de la pandèmia que estem vivint en aquests moments, però el Senyor en la seva bondat ens ha permès renovar i celebrar els nostres vots d'una manera especial.

Abans de la nostra renovació vam tenir els Exercicis Espirituals, que ens van ajudar a reflexionar, meditar i a estar a soles amb el Senyor; també a descobrir com Jesús ha anat actuant en nosaltres durant els esdeveniments viscuts l'any passat. En aquests moments no estàvem totes juntes, però seguíem unides per enfortir-nos en la vivència de la nostra Consagració.

Hem tingut el privilegi de tenir la celebració Eucarística a casa, tot i la pandèmia; cada dia va ser presidida pel Prior Provincial de la Província de Filipines, Pare Napoleó "Jun" Sipalay, OP.

L'Evangeli d'aquest dia ens parlava de "som la sal i la llum del món" (Mt 5,13). En la seva homilia va posar de relleu que a mesura que anem renovant els nostres vots, se'ns va presentant el desafiament de ser veritables deixebles de Jesús: ser sal i llum del món, segons el carisma de l'Anunciata. També ens encoratjà a confiar en el que Déu ha planejat per a les nostres vides, a donar gràcies per la seva generositat i a continuar oferint-li el que som i tenim.

No és quelcom casual ni un accident l'haver fet la nostra renovació en aquestes circumstàncies. El Pare Jun ens ho recordà: Cada dia anem descobrint la forma de vida que Déu ens proposa i que cadascuna està cridada a viure, seguint la direcció que Ell ens va marcant. Són la direcció i el propòsit particulars que Déu vol per a nosaltres, així com la crida és una revelació gradual de Déu.

Encara que era un dia de recés, les germanes de la nostra comunitat van donar el millor de si per fer que el nostre dia fos especial i memorable. Vam tenir una alegre celebració amb una missa solemne, seguida d'un dinar fratern, amb salutacions com a expressió d'amor, oracions i felicitacions especials de la nostra comunitat, de les germanes d'altres comunitats i de les nostres famílies i amics.

Sentim que és realment una benedicció per a nosaltres ser seguidores de Crist com Germanes Dominiques de l'Anunciata.

Totes aquestes experiències ens van revelar l'amor, la fraternitat i la cura que Déu ens té i que s'ha manifestat tan clarament a través de la nostra Congregació. Sentim que és realment una benedicció per a nosaltres ser seguidores de Crist com Germanes Dominiques de l'Anunciata. En fer la

nostra renovació en aquest dia hem actualitzat el nostre compromís de fidelitat a Crist, que ens permet ser veritablement "llum del món i sal de la terra", i volem que sigui la continuació d'anar renovant cada dia.

Sabem que seguir Jesús no és fàcil, necessitem tenir fe en Déu, creure que el poder de Déu no es limita només al nostre pensament, Déu sempre és fidel a les seves promeses, vol que siguem fidels com Ell és fidel; aquest és el desafiament per a les tres i per a tots aquells que s'han consagrat a Déu.

Agraïm a totes i cadascuna de les germanes de la nostra Congregació, especialment a les germanes que ens acompanyaren aquí a la nostra comunitat.

Gràcies per l'amor, el suport i les pregàries. Això ens fa sentir que som una autèntica família.

Que Déu continuï acompanyant-nos i enfortint-nos amb la seva abundant benedicció, perquè puguem viure la nostra vocació de manera fidel, fructífera i significativa. Li agraïm cada dia el regal de la seva infinita misericòrdia i gràcia, que ha anat enfortint la nostra vocació d'amor i servei.

Que tot en la nostra vida sigui a glòria de Déu i la manifestació de la seva Divina Misericòrdia.

*Gnes. Maria Luong Thị Phuong,
Jonalyn Garcia Vinluan,
Maria Nguyễn Thị Nga,*

La Província Sant Ramon de Penyafort i tota la Congregació, s'alegren donen gràcies a Déu, en veure créixer aquests brots a l'arbre de l'Anunciata com diria el Pare Coll. Demanem al Senyor per aquestes set joves que han demostrat el seu desig de continuar consagrant-se al Senyor i ser missatgeres de les seva Bona Notícia com Dominiques de l'Anunciata.

COMPARTINT AMB LES GERMANES EL GOIG DE LA MEVA ENTRADA AL NOVICIAT

En primer lloc, vull expressar el meu agraïment i el meu goig a la Congregació per mitjà de la Gna. M. Rosa Masramon, Priora Provincial de la província Sant Ramon de Penyafort, i al seu Consell, per haver acceptat la petició d'admetre'm a la Congregació per continuar la meva formació al Noviciat, on puc seguir donant el meu SI incondicional SI a Déu, que m'ha cridat a consagrar la meva vida com a seguidora de Jesús.

Estic molt contenta de la gràcia i l'amor de Déu cap a mi. Espero que Ell m'acompanyarà i em guiarà sempre per complir el desig del meu cor de seguir-lo fidelment. Agraeixo a les Germanes de les Comunitats de Cubao, San Carlos i Calamba, de Filipines, per haver preparat amb tot detall la meva entrada al Noviciat. Sóc molt feliç i estic agraïda a totes les Germanes que m'han acompanyat en el meu procés de formació durant l'Aspirantat i Postulantat, i per les que es van fer presents representant a les germanes de les seves comunitats, que per la situació de la pandèmia no m'han pogut acompanyar. També a les Germanes de les dues Comunitats de Vietnam que es van fer presents per una vídeo trucada, i que em van proporcionar una gran alegria. A la Gna. M. Rosa i Gnes. de Consell que em van enviar la seva felicitació i van resar per mi, i a altres Germanes que es van unir a la meva gran alegria. Gràcies, Gràcies.

Germanes, compartiré amb vosaltres la felicitat que porto dins meu, en aquest dia 14 de juny de 2020, en què celebrem la Solemnitat del Cos i Sang de Crist i també la meva entrada al Noviciat.

Va ser una cerimònia senzilla però plena de significat per a mi, amb la presència de les Gnes. Sagrario per la comunitat de San Carlos, Mary Ann per la comunitat de Cubao, Tresia la meva acompanyant vocacional, representant a la H. Natividad, responsable de la meva formació (que per la seva salut no li fou possible ser-hi present) i la comunitat de Calamba, la meva nova casa de formació.

Arribar a aquesta etapa de formació, en la que donaré els meus primers passos en la meva Vida Religiosa seguint el Crist com el seu deixeble, no ha estat fàcil per a mi, ja que

he hagut d'esperar molt de temps i superar dificultats enmig de la recerca de la voluntat de Déu en la meva vida, i ara amb la pandèmia del Covid 19, però tot ha anat bé gràcies a Déu.

Em considero la persona més feliç d'aquest món, especialment en aquest dia en què l'Església celebra la Solemnitat del Cos i Sang de Crist en el que puc alimentar la meva vida espiritual i ser curada. Sant Agustí diu "...et converteixes en el que reps, estima i serveix al Senyor". Que Crist sigui la meva Pedra Vivent per acompanyar-me en el meu creixement vocacional durant la meva etapa del Noviciat.

També vull compartir una gran alegria que Déu em va regalar en aquest dia. Fa dos anys que vaig venir per primera vegada a aquesta casa de Calamba, acompanyant a la Gna. Tresia que va venir amb unes Germanes. En arribar i saludar les Germanes de la comunitat, vaig anar a la Capella i vaig resar al Senyor amb aquestes paraules: «Senyor, si aquesta és la teva voluntat, aquesta casa no és la primera ni l'última vegada que la visito, perquè serà la

meva casa de formació més endavant», i així és des d'aquest moment. Per això en arribar de nou aquí, per la meva entrada al Noviciat, vaig anar a la capella abans que comencés la Cerimònia i li vaig donar GRÀCIES A DÉU per haver escoltat la meva pregària. De fet, sóc molt feliç, ja que aquest és de sempre el meu desig més profund: SEGUIR JESÚS.

Espero ser-li fidel i que tot vagi bé en el meu procés vocacional.

Moltes gràcies Germanes per tot. Pregueu per mi.

Yohanista Lomi Kolin. (Nesty)

***Que Crist sigui la meva Pedra Vivent per
acompanyar-me en el meu creixement
vocacional durant la meva etapa del Noviciat.***

UN DIA PER RECORDAR...

A causa de la Covid-19, pandèmia que gairebé tothom ha patit i que encara es pateix, ens preguntàvem què seria de la nostra situació. Filipines, on se suposa que hem d'ingressar al Noviciat, estava en estat d'alarma. Quan se'ns va preguntar si preferíem continuar en el postulantat, o ingressar al noviciat, però que seria a Vietnam, vam respondre a l'uníson: «Volem entrar al Noviciat, fins i tot si és al Vietnam!» Ja estàvem preparades. Ja teníem preparat el nostre recés i fixat el dia de l'entrada. S'obriran les fronteres? On serà? Esperàvem les bones notícies amb molta ansietat, però també amb joiosa esperança.

Estàvem molt nervioses i emocionades quan ens van convocar i se'ns comunicà la bona notícia! Les Gnes. Ana Belén i M. Rosa, juntament amb els seus Consells, van acordar que faríem la nostra entrada, tal com estava programat, no a Filipines sinó a Vietnam. Els nostres cors s'ompliren d'alegria i agraïment. Creiem que és la gràcia de Déu que ens va ser donada com a do perquè, durant el confinament, abans d'ingressar al noviciat, tinguéssim l'oportunitat de reflexionar més sobre la nostra vocació. Déu ens ha acompanyat i protegit sempre en la pandèmia. Això ens va portar a una convicció més profunda davant qualsevol situació en què ens trobem, no importa com sigui de fort el Covid-19, si ens posem sota la seva protecció, Ell serà sempre la nostra ajuda i permetrà que el seu pla es compleixi en nosaltres.

Així va ser que en el dia de la Solemnitat del Cos i la Sang de Jesucrist, a les 4:30 de la tarda, vam entrar al Noviciat acompanyades per les nostres germanes de les comunitats de la Mare de Déu del Roser i Sant Pere Almató. La celebració va ser senzilla, solemne i molt significativa per a nosaltres.

És veritat que no estem a la casa Noviciat de Filipines i no hem pogut entrar juntament amb Nesty, la nostra connovicia, però la celebració d'aquest dia ens va recordar clarament: Som un en el Cos de Crist! Estem connectades entre nosaltres i amb Jesús a través de les nostres oracions i fe. I no només

entre nosaltres; estem profundament i personalment connectades i unides a Jesús.

Reflexionàrem la cita evangèlica on Jesús diu: *«Qui menja la meva carn i beu la meva sang, té vida eterna»* (Jn 6,54). Les paraules de Jesús deixen clar que el seu Cos i la seva Sang són tan vitals per a nosaltres com el menjar i el beure. Sense l'aliment de l'Eucaristia, la vida de Déu en nosaltres pot començar a esgotar-se lentament. Alguns dies no vam poder rebre el Cos i la Sang de Crist a causa de la pandèmia, però la celebració que vam fer en aquesta solemnitat de Corpus Christi ens va portar a una profunda gratitud per la presència substancial de Crist en el Sagrament. En haver ingressat al Noviciat en aquest dia, tenim el repte d'estar alimentades pel Cos i la Sang del Senyor, amb l'esperança que amb la gràcia de Déu i amb la guia de les nostres germanes, puguem ser pa beneït, trencat i compartit.

«Nos has llamado por nuestro nombre, te pertenecemos. Nos has llamado por nuestro nombre y nosotras somos tuyas» va ser una de les cançons que vam cantar durant l'entrada al Noviciat, com a resposta al Déu que ens crida. Un

període per estar més a prop de Déu, resar més i adquirir una base sòlida que ens ajudi a convertir-nos en la forma en què Déu vol que siguem. Ens alegrem i agraïm sincerament a Déu per les benediccions que ens està donant amb amor i per haver-nos escollit per a seguir-lo en la nostra Família de Dominiques de l'Anunciata, on esperem complir el somni de Déu de portar la seva Paraula als nostres germans i germanes, especialment a aquells que encara no l'han conegut. Sigui a Déu el més alt honor i glòria!

El nostre sincer agraïment a totes les nostres estimades germanes, per acceptar-nos i donar-nos l'oportunitat de viure el nostre sí a Déu. Gràcies pel seu acompanyament i oracions. Si us plau, seguiu pregant per nosaltres.

A la nostra Santíssima Mare Maria que mai no ens abandona. Moltes gràcies, Mare, per acompanyar-nos com ho vas fer amb el teu Fill, el nostre Senyor Jesús. Que, juntament amb els nostres Sants Pares Domènec i Francesc Coll i les nostres Germanes Beates Màrtirs, intercedeixin sempre per nosaltres.

Germanes Novícies:

Nguyễn Thị Thu Hà, Mai Thị Hà, Nguyễn Khan Giang Tuyền, I Phương Lương Thị Nhung

VISITA AL MUSEU DE SANT FRANCESC COLL

El dia **5 de març**, un grup de Germanes de la Comunitat de Vic Residència vàrem visitar una part del Museu Sant Francesc Coll. Feia uns dies que la Gna. Núria havia sol·licitat a la seva responsable poder-hi fer una visita guiada.

La visita va ser molt interessant i joiosa, ja que anàvem recordant el contingut del Museu, tan ben explicat per la Gna. M. Carme Vilardell, però sempre s'hi aprèn alguna cosa nova, que val la pena conèixer-la, com el document on figura l'aprovació de VENERABLE atorgada al Pare Coll i que dignifica al nostre Fundador.

Tot era motivador i ben explicat, produïa una gran alegria. Ens va fer molta il·lusió contemplar el quadre on hi ha representades les Germanes amb un grup de nenes, en les que s'hi identifica el Carisma del P. Coll, ja que en aquell temps només es feia escola per nens, i això era una resposta als problemes i circumstàncies d'aquella època.

Hem d'estar contents del nostre Fundador Sant Francesc Coll i de la seva Obra «La Congregació de les Germanes Dominiques de l'Anunciata».

Gràcies P. Coll. El teu testimoni ens anima i ajuda a ser Llum per a comunicar-la al nostre món.

EXERCICIS ESPIRITUALS 2020

Els Exercicis Espirituals d'aquest any es van realitzar d'una manera especial utilitzant els mitjans tecnològics a causa de la situació actual del país causada per la pandèmia de Corona Virus (Covid-19), en què la reunió massiva està prohibida i els viatges són molt difícils i de risc. Les xerrades es van realitzar a través del zoom (vídeo conferència). Va haver-hi dues sessions cada dia. La Gna. Mary Anne De Vera, OP ho va facilitar.

Van participar les cinc comunitats d'Àsia. Les tres comunitats de Filipines: Quezon City, San Carlos i Calamba i les dues comunitats de Vietnam.

Els exercicis espirituals van durar sis dies complets, del 8 al 13 de juny de 2020. Es van dedicar cinc dies consecutius a les xerrades i l'últim dia es va dedicar a l'adoració al Santíssim Sagrament, el que anomenem "Dia del Desert".

El Reverend Pare Napoleó "Jun" Sipalay, OP, Prior Provincial de la Província Dominicana de Filipines dels Dominics, va ser el mestre del recés i el que féu les xerrades. El tema va ser «Discipulat a les Germanes Dominiques de l'Anunciata».

La sessió del matí del primer dia va començar amb una oració i després ens va donar una activitat de dos minuts que consisteix en connectar els 9 punts amb quatre línies rectes consecutives, sense aixecar el bolígraf del paper o repetir la línia. A través d'aquesta activitat, el Pare Jun ens va portar a una reflexió sobre l'essència de la vida, del nostre ésser i de la pròpia font i realització de la vida, que és Déu, qui ens va crear a la seva pròpia imatge i semblança i ens ha destinat per a ser seus i compartir el seu amor. Ell va dir que «la vida és una jornada que comença amb Déu com la Font amorosa de la vida i acaba amb Déu com a la

Realització amorosa del nostre ésser. Venim de Déu i estem destinats a tornar a Déu».

Amb aquesta il·lustració de punts de connexió, també va emfatitzar que a la vida ens cal pensar més enllà de les "caselles autolimitades" que de vegades posem en el nostre pensament. De fet, va ser una idea molt bona que ens repta/desafia a posar-nos en contacte un cop més amb la nostra humanitat, que exerceix una part molt important en la recerca d'un sentit més profund del nostre ésser i del nostre actuar. Necessitem anar més enllà dels límits, de la nostra vida de convent per veure i posar-nos en contacte amb la realitat i els desafiaments del món d'avui, contemplar-los i discernir com podem respondre a aquestes realitats i desafiaments de la nostra societat que criden a una resposta immediata i creativa. Com religioses, i en particular com Dominiques de l'Anunciata, necessitem pensar i veure les coses fora de la caixa, en una perspectiva més àmplia i profunda. Necessitem sortir de les nostres zones de confort i superar les nostres pors i dubtes. I perquè ho puguem fer, necessitem estar connectades amb la Font de la Vida per créixer en intimitat amb Ell. I el primer mitjà per créixer en intimitat amb Déu és a través de l'oració. Per això hem d'invertir temps en l'oració. És una forma de romandre connectades amb la Font per aconseguir una vida en sintonia amb els ritmes del moviment de Déu.

A la tarda, el Pare Jun va parlar sobre Paradigma d'Espiritualitat, "llançant-se a la profunditat". Va utilitzar la història de la «Crida de Simó, el pescador» (Lluc 5: 1-11. En aquesta sessió va emfatitzar els següents punts:

1. La gran importància de l'escolta de la Paraula de Déu,.
2. La proclamació de la Paraula a la gent.
3. La necessitat d'aprofundir.
4. L'acceptació de la realitat i viure la participació i el compromís personal i el lliurament del poder i el control per a ser autènticament recarregat i aprovisionat per la Font Reial de Vida.
5. Superar la por i trobar la seguretat de Déu per a una unió més profunda a través de l'oració i altres ritus i celebracions litúrgiques.
6. Finalment, la Sequela Christi: "Ho deixaren tot i el van SEGUIR".

Seguir Crist: una nova forma de veure, de fer, de pensar, de ser... Seguir Jesús de tornada al veritable ser original com ho imaginà Déu.

El segon dia, en la sessió del matí, el Pare Jun va parlar sobre l'autoconeixement. Va posar èmfasi que l'autoconeixement és molt essencial per al desenvolupament espiritual. L'autoconeixement exerceix una part molt important per aconseguir una unió i comunió més profunda amb Déu al centrar la pròpia personalitat només en Ell, i no en algunes parts de la creació de Déu. Quan una persona no està centrada en Déu, sinó que se centra en algun lloc de la creació de Déu, la persona no funciona, però quan emergeix el veritable centre, moren els centres falsos i la personalitat es cura.

Va esmentar que en la SOLEDAT i en el SILENCI permetem que sorgeixi el Misteri al centre de tots, i que l'estil de vida contemplatiu crea condicions d'interioritat i escolta atenta que ens permeten viure amb més consciència, i fer que la nostra personalitat s'obri a les profunditats ocultes. També ens va recordar que la vida és una llarga jornada i el creixement i desenvolupament de la personalitat és un procés gradual, i de per vida, des del naixement fins a la mort. La vida ha de ser viscuda plenament en cada pas; cap etapa ha de ser idealitzada. Totes les etapes són necessàries per esdevenir un tot, i aquesta crisi és un aspecte creatiu del desenvolupament de la persona, i la tensió creativa i els conflictes són essencials per al creixement humà. Créixer cap a l'auto desenvolupament és una resposta a la crida de Déu a la VIDA i a la plenitud de la nostra PERSONA/SER. Tots i cada un dels éssers humans són pelegrins que viatgen a un lloc on es troben el que es humà amb el diví.

A la sessió de la tarda, el Pare Jun va parlar sobre homes i dones cap a la transformació. Va fer ús d'un mapa en el camí de les transicions de la vida. Mitjançant el mapa, vam poder veure i reflectir el procés de cada individu cap a l'autèntica transformació del jo.

El tercer dia, en la sessió del matí, el Pare Jun va continuar els temes sobre Descens Femení (edats 1-21); El treball del cos i l'ànima (edats 22-42); Crisi de la mitjana edat (edats 42-49); Ascens del Poder (edats 50-65).

A la tarda vam tenir una breu visió de la vida de Sant Domènec de Guzmán com a model en la predicació de la Paraula de Déu. Com dominiques el lema nostra és Veritas. La nostra espiritualitat és Contemplare et Contemplata aliis tradere. Laudare, Benedicere i Praedicare com a pròpia missió. I la Predicació de la Paraula com el nostre carisma. Per a la nostra reflexió personal ens va donar les següents preguntes:

1. Quina qualitat de predicador a la vida de Sant Domènec t'interpel·la en el teu actual viatge de vida religiosa? Per què?
2. Explica un incident que pugui connectar en aquesta història de Sant Domènec tant com un predicador en la teva vida com una germana dominica. El que et va fer dir que era un moment en el que senties que podies connectar amb Sant Domènec com predicador. Quan va succeir? Per què ho vas considerar com una expressió de la teva vida com a predicadora? Com va contribuir a la teva comprensió en la teva vida com a dominica?
3. D'aquí a cinc anys, quines accions pots fer:
 - a) Començar a viure el desafiament de ser una predicadora en el teu ministeri.
 - b) Fer més per viure la crida a ser una predicadora de la Paraula.
 - c) Continuar creixent per ser una autèntica predicadora dominica.
 - d) Deixar de ser fidel com predicadora dominica.

El quart dia, al matí, el tema va ser sobre la contemplació cristiana i dominicana. L'enorme alegria de conèixer Crist Jesús i de viure amb Ell en comunió íntima i radiant. Es va destacar que el Déu, a qui els contemplatius troben en la pregària, és un Déu que crida a tots a la mateixa plenitud de vida. Ningú està exclòs. Podem pensar que som massa febles o indignes, però fins i tot abans de començar a fer el viatge, ens sorprèn que Déu ja estigui aquí!

També es van destacar els tres descensos:

1. Caure en pecat: la trista realitat de corrupció humana i debilitat.
2. Caient cap a la gràcia: el nucli de la nostra experiència i la nostra pregària cristiana.

3. Enamorar-se de Déu: la curació i purificació. No és la nostra grandesa sinó el nostre gran amor a Déu expressar en oració contemplativa que Déu es complau. *«Als ulls de Déu, els actes d'amor que sorgeixen del cor dels contemplatius tenen un valor sorprenent, que fins i tot un d'ells és més valuós que tots els actes que una persona va poder realitzar en tota la seva vida, no importa com sigui de gran; aquests fets es poden haver donat».*

Un altre punt que es va destacar va ser La Recerca de Déu: l'oració dominicana contemplativa en la tradició dominicana.

L'oració contemplativa dominicana tendeix a enfocar-se en la naturalesa de Déu tal com es revela en la pregària, i en el que podríem anomenar el misteri objectiu de la gràcia en els estats i etapes interessants, però més subjectius de l'experiència psicoespiritual.

La tendència de transmetre als altres les coses que nosaltres mateixos hem contemplat és, o hauria de ser, una característica notable de cada dominica i dominic. I com Sant Tomàs ens recorda en la Summa, que primer és contemplar i després transmetre als altres les coses que hem rebut a la contemplació: Rebem VERITAS! Rebem ALEGRIA!

A la sessió de la tarda vam tenir els temes de la PERSONA i de l'OMBRA. La PERSONA com una forma de presentar-se al món i com un mediador entre l'ego i el món exterior. I l'OMBRA és l'aspecte negatiu, subdesenvolupat, de la personalitat. És una part de mi que no voldria que altres sabessin, i que ni jo mateix vull saber-ho. En aquests temes, el Pare Jun va comentar la gran importància del perdó i l'amor cap a l'autèntica auto transformació.

El cinquè dia, el tema va ser sobre l'espiritualitat i Crist com a base de l'espiritualitat cristiana.

El sisè dia dels exercicis espirituals es va dedicar al silenci profund i a l'adoració al Santíssim Sagrament.

En general, els exercicis espirituals ens van donar un altre sentit i perspectiva que, tot i les conseqüències de la pandèmia del Corona Virus, la creativitat i l'ús propi/adequat de la tecnologia sempre hi són per fer les coses possibles amb la gràcia i la guia de Déu, especialment a facilitar la trobada amb Ell. Aquests dies els vam passar en oració, meditació i contemplació de la Paraula feta carn, qui per la seva vida, mort i resurrecció ens va transformar en un nou ésser.

H. Freia C. Saing

UNS DIES D'ESTIU DIFERENTS...

Del 13 al 23 de juliol, un grup de 25 germanes de les diferents comunitats de la Província Sant Ramon de Penyafort ens reunírem al bonic i pintoresc poble de Viladrau per passar uns dies d'esbarjo, de comunió, compartir i canvi d'aires, que sempre va bé.

Els primers dos dies foren de pluges abundants i generoses que deixaren l'ambient ben fresquet i agradable. La resta de dies ja foren de ple estiu, calorosos tal com toca en aquesta estació estival.

Com exigeix el mal vingut COVID 19, estiguérem ben confinades, sense poder sortir ni fer cap petita excursió, que prou ens hauria agradat, però els espaiosos patis i la panoràmica que des dels mateixos es divisa, feren que no s'enyoressin massa altres coses.

Gaudírem d'uns horaris mol flexibles que donaren per tot i més: descansar, contemplar i pregar, dialogar, llegir, fer més forta la coneixença, jugar sense patir gens ni mica si es perdia o es guanyava, la qüestió era gaudir d'una bona convivència entre totes, que és el que hi hagué al llarg de tots els dies. Ah! I no hi faltà l'hora de posar-se en forma amb la professora Gna. Pilar Batlle i altres professors acreditats d'internet, que feren moure tots els ossos de l'aparell ossi i el corresponents moments d'hidratació. Totes, després d'aquestes excel·lents classes, vam poder veure premiats els nostres esforços

amb el corresponent certificat institucional de VVDA (Vacances Viladrau Dominiques Anunciata).

Per si fos poc, el Sr. Rector ens vingué, puntualment cada dia, a celebrar l'Eucaristia a casa a fi d'evitar sortides i contagis.

Han estat uns dies fantàstics i només ens resta agrair a la Província i a les germanes que, al llarg de tots aquests dies, no han escatimat cap esforç a fi que ens hi trobéssim com a casa, i val a dir que ho han aconseguit. Fins hi tot, la Província ens obsequià, donat que no poguérem sortir per comprar alguna coseta per portar a la comunitat, amb el pastís del Montseny, que feu les delícies de les germanes.

El dissabte tinguérem la visita de la Priora provincial, Gna. M. Rosa, i de la Gna. Eulalia. Passàrem una estona conversant i canviant impressions.

Per totes les que heu fet possible aquests bonics i fraternals dies MOLTES, MOLTES, MOLTES GRÀCIES.

G. Montserrat Vila

¡GRACIES A TOTES!

RELLEU EN LA COMUNITAT RELIGIOSA DEL PARE COLL DE GOMBRÈN

En aquests moments, a la població de Gombrèn, hi ha una Comunitat de germanes del Pare Francesc Coll i Guitart, formada per les Germanes: Remei Ventura Vendrell de (Begues), Pilar Muñoz Marro de (Girona), Carmen Sánchez Fernández de (León), Maria Immaculada Prada Díez de (León), Marlyse Sorel Nganko del (Camerun), Gloria Marlene Guadron Castillo del (Salvador), i la Germana Beneta Amor Suñer (filla de Castell Follit de la Roca) que n'ha estat la priora de la Comunitat de Dominiques de l'Anunciata durant un any, amb el seu tarannà amable, servicial i obert. De fet, ja havia estat un any sense ser superiora en la mateixa comunitat. Diversos dies a la setmana, també ha col·laborat molt i molt bé acompanyant als malalts de l'Hospital de Campdevànol. Però quan una es fa religiosa (o religiós) sap que sempre està a la disposició de la seva superiora provincial del moment, que enguany li ha demanat d'anar a la Comunitat que elles tenen a la població de Navarcles, en la comarca del Bages.

Dimecres vinent, dia 15 de juliol, es farà el relleu a la Germana M. Montserrat Sala Gramunt, (de Manresa) que ha estat nomenada com a nova superiora de la comunitat.

A la Germana Beneta li donem infinites gràcies pel seu servei religiós i amistat; i a la nova superiora l'animem a assumir aquesta nova responsabilitat juntament amb les seves Germanes religioses, amb molt de caràcter evangèlic, servicial i fratern.

Al demanar-los que ens diguessin una frase per a la comunitat parroquial, les seves paraules són: « Déu ens crida a viure amb amor i des de l'Amor» (Gna. Beneta) i « Disponibilitat i servei segons Jesús el nostre mestre». Que tant a la Gna. Beneta com a la Gna. M. Montserrat, l'Esperit Sant les ajudi en la nova situació comunitària. A totes dues, i a les altres Germanes de la Comunitat, moltes gràcies!!!

Extret del full Parroquial de Gombrèn

PROFESSIÓ PERPÈTUA DE LA GNA. FRELA CAÑETE SAING

SÍ, enmig de la Pandèmia de Covid-19

En primer lloc, m'agradaria donar les gràcies al nostre Déu Totpoderós, perquè va ser per la seva gràcia i misericòrdia que la meua Professió de vots perpetus es dugués a terme enmig de l'amenaça de la pandèmia Covid-19. Gràcies també a totes les germanes de la Congregació per les oracions i esforços per estar amb mi (físicament i pràcticament presents) en aquest dia del meu SÍ definitiu al Senyor. Sóc indigne de tot aquest amor i suport, i encara més per professar perpètuament el dia de la Solemnitat de la Gloriosa Assumpció de Santa Maria, coincidint amb el 164 aniversari de la fundació de la Congregació.

Aquest dia, 15 d'agost de 2020, va ser per a mi d'una gran alegria per l'amor i la fidelitat de Déu enmig de la crisi global i l'amenaça de la pandèmia Covid-19. Tota la glòria, lloança i acció de gràcies a Déu nostre Pare, al seu Fill Jesucrist nostre Senyor i Salvador i a l'Esperit Sant per donar-me aquesta gran oportunitat de servir a l'Església a través de la Congregació.

Com diem sovint, Déu treballa de maneres misterioses. El pla de Déu no és el nostre pla. El 15 d'agost és un dia molt especial per a mi, ja que em recorda esdeveniments significatius en la meua vida, en l'Ordre Dominicana, en la Congregació i en l'Església. En primer lloc, la meua professió perpètua va

coincidir significativament amb el dia del meu baptisme. No m'ho esperava. És el pla de Déu que em recorda que la vida consagrada té les seves arrels en el Baptisme. Per tant, és una manera d'experimentar i viure una consagració "més íntima", arrelada en el baptisme i totalment dedicada a Déu.

Coincident, en segon lloc, va ser la commemoració de la dispersió del primer grup de frares de l'Orde de Predicadors fa 803 anys.

El nostre Sant Pare Domènec, un cop obtingué la Butlla Papal, va enviar de dos en dos el primer grup de frares. El 15 d'agost de 1217, va confiar en Déu i va dispersar els setze germans que com a Frares Predicadors residirien a París, Espanya, Roma i Bolonya. Aquest va ser l'inici de l'expansió de l'Orde. Això em recorda les paraules de Sant Domènec, que hem de sembrar la llavor, no acumular-la. Demano a Déu que sigui fidel a la meva vocació dominicana, que sigui sembradora de la llavor de l'Evangeli i que visqui en constant recerca de la Veritat a través dels quatre pilars de l'Orde: Pregària, Vida Comunitària, Estudi i Apostolat.

El tercer és el 164 aniversari de la fundació de la Congregació. El 15 d'agost de 1856, Sant Francesc Coll va instituir la Congregació de les Germanes Dominiques de l'Anunciata. Tot sovint deia: L'Anunciata és Obra de Déu. Estic agraïda a Déu per cridar-me a la Congregació i fer-me participar en la missió que Ell li va confiar.

L'última, però no menys important, és l'Assumpció de la Nostra Santa Mare Maria. Maria ens va mostrar el camí del cel i ens va donar un exemple de fidelitat al Senyor. Ella m'ensenya a fixar la mirada en Ell. Mirar sempre al cel. Desitjar les coses del cel. I mantenir l'esperança de veure'l al final del temps.

Crec que tots aquests esdeveniments no succeeixen per casualitat. És el pla de Déu. També és el pla de Déu per fer la meva Professió perpètua en aquest moment de crisi global i amenaça a causa de la pandèmia Covid-19, que m'està ensenyant a ser pacient, també a confiar i donar-ho tot a Déu. Que Déu sigui Déu. Que Déu ens abraçi i sentim i experimentem el seu amor infinit més profundament. I la celebració de la meva Professió perpètua és una manifestació que Déu segueix estimant al seu poble, la seva Església, la Congregació de les Germanes Dominiques de l'Anunciata, perquè Ell em va cridar i em nomenà, indigne com sóc per aquesta vocació i missió.

Molta gent diria: «Ha aconseguit el seu somni/ambició». Sí, també he somiat en aquest moment, però aquest no és el final. De fet, no estic emocionada d'haver arribat finalment a una fita en la meva vida, complint un somni personal, ja que és el somni de Déu que estic complint, responnent a la seva crida, deixant-ho tot enrere i preparant-me per aquest moment, i per tots els moments que seguiran en els anys del meu servei al seu poble i a l'Església, a través de la Congregació.

No em sento orgullosa que se'm concedeixi cap regal o privilegi diví, perquè la gràcia de l'Esperit Sant que rebo no només apuntarà a la meva pròpia santificació personal i necessitats espirituals, sinó a la santificació i necessitats del poble, a l'Església a qui estaré servint, només seré un instrument de la gràcia de Déu perquè ja no sóc jo, sinó que "Crist viu en mi". (Galates 2:20) Aquesta és la meva inspiració. Aquesta és la meva pregària, vull ser signe i portadora de l'amor i la misericòrdia de Déu en el nostre món d'avui i per a tothom.

Les quatre paraules, Fiat, Magníficat, Conservabat i Stabat, siguin la meva guia a través de la intercessió de la nostra Mare Maria en fer la voluntat de Déu cada dia de la meva vida. Dir sempre "sí" a Ell, fins i tot enmig de la pandèmia, la mort i la persecució. Dir-li "sí" fins i tot al peu de la creu. Dir que sí també és magnificar i glorificar el Senyor en tot el que faig. Dir que sí es reflexionar

sobre el misteri de la Paraula feta carn i preservar en el meu cor els tresors del Regne.

El dia de la meva Professió perpètua va ser simplement el principi. Per tant, amb un cor alegre i humil, els demano que segueixin caminant amb mi amb el seu amor incondicional, suport, oracions i bondat, mentre seguim complint juntes la voluntat de Déu.

Moltes gràcies!

Gna. Frela Cañete Saing

With joy and thanksgiving,
the Dominican Sisters of the Anunciata,
cordially invite and honor your presence
to the Eucharistic celebration

as

Sr. Frela Cañete Saing, OP

(La Libertad, Negros Oriental)

will make her Perpetual Profession of Vows

on the 15th of August 2020

at 10:00 a.m.

St. John Paul II Chaplaincy

Talang-Aponit, San Carlos City, Pangasinan, Philippines

Archbishop Socrates B. Villegas, S.D.

Archbishop of Lingayen-Dagupan
President

*"You did not choose me:
It was I who chose you.
- John 15:16*

Reflexió de la Postulant Shiena Jane

En el viure diari a la comunitat, convivint amb les germanes, he reflexionat i m'he convençut, que el Senyor s'havia apoderat de mi quan ja era una nena i des d'aquell moment he desitjat entrar a la vida religiosa.

Que una persona senzilla com jo sigui escollida per Déu em fa veure la meva vocació com un do, una gràcia. Sé que ha estat el Senyor qui em va estimar primer. Sí, el seu amor a través de l'Eucaristia em dóna força, alegria i plenitud en la vida religiosa, fins i tot en temps de dolor i de dubtes. Com en altres persones, la meva vida no sempre ha estat un camí de roses. Tot el que volia abans era tenir una vida senzilla, ser una bona professora i formar la meva pròpia família, però també crec que no hi ha res més normal i més senzill que una vida dedicada a glorificar Déu cada dia.

Durant el temps de formació a l'aspirantat he tingut lluites, pors i també dubtes, però he descobert que és normal viure aquestes dificultats, ja que més endavant s'han convertit en llavors per a fer créixer i enfortir la meva vocació per tal de seguir fidel a la crida de Déu.

Tot el que es necessita és el nostre sí. En la decisió d'iniciar una altra etapa de formació com a postulant, soc conscient que la meva història no acaba aquí,

sinó que és el començament d'una nova etapa de formació per preparar-me pel meu sí definitiu a Ell. De fet, per a Jesús tot val la pena.

Mateu 10:39: «El qui trobi la seva vida, la perdrà, i el qui perdi la seva vida per mi la trobarà».

Hi ha una cosa que vull destacar i és que Déu, sovint, treballa de maneres misterioses. Ell em crida a la vida religiosa a través de la meva trobada diària amb Ell, dient-me que soc digne de ser estimada. Crec que la meva vocació neix d'una trobada: entre Jesús i jo.

Acabo la meva reflexió amb el vers del profeta Jeremies: «Em vas seduir, Senyor, i em vaig deixar seduir per Tu». (Jr 20,7)

Seguiré responent a la seva crida.

Shiena Jane C. Dumlao, Postulant

San Carlos, 14 d'agost de 2020

ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

Preguem per tots els qui ens han acompanyat en el viatge d'aquesta vida, fins arribar «al cel nou i la terra nova» que Déu ens ha preparat.

G. JOAQUIMA (MONTSERRAT) HERNÁNDEZ PLANAS

La Gna. JOAQUIMA, més coneguda com a Gna. Montserrat Hernández, va néixer a Anglès (província de Girona), el 12 d'octubre de 1921. Aquesta població i les properes com Amer i Salt, comptaven des de feia anys amb la presència de les Dominiques de l'Anunciata que regentaven les escoles que acollien la major part de les nenes en edat escolar.

Els seus pares, Antoni i Maria, tingueren dues filles, morint la segona juntament amb la mare, en el part. Quedant la nostra germana òrfena de mare a molt curta edat, es va fer càrrec de la seva cura la seva àvia materna, Rosa, que residia a Anglès amb el seu fill Joan, aquesta va exercir per a ella com una autèntica mare, la nostra germana així ho va manifestar sempre.

A l'edat escolar la van portar interna a la comunitat col·legi de Salt, on les germanes, en absència de l'àvia, van exercir també de mares. Possiblement en contacte amb elles i amb les germanes de la comunitat d'Anglès, es va anar despertant la vocació religiosa, concretament com Dominica de l'Anunciata. Abans d'entrar va estar també un curt temps amb les nostres germanes de la comunitat de Montserrat, especialment perquè l'ajudessin a confeccionar la roba que se li demanava a l'entrar al postulantat.

El seu ingrés a la congregació no va ser fàcil; la seva àvia sentia molt la seva marxa, però sobretot el seu pare s'oposava de manera que la Joaquina va fer la seva entrada al postulantat sense el permís patern. Perquè pogués professar finalment el seu pare li va enviar una carta en què li expressava que li donava aquest permís, però que no estava d'acord amb la decisió que havia pres.

El 4 de març de 1942 va ingressar en el postulantat que la nostra Congregació tenia per aquell temps a Vic, realitzant també el noviciat a la comunitat de la Casa Mare, on va emetre els seus primers vots el 8 de setembre de 1943, i la professió perpètua el 8 de setembre de 1949.

El seu primer destí va ser la comunitat de Caldetes, on va romandre des l'11 d'abril de 1944 fins al 15 d'agost de 1972. En aquesta població es va dedicar amb entusiasme a l'activitat docent en el nostre col·legi impartint classes, especialment a l'alumnat de parvulari i primer i segon de primària. A la nit feia classes de francès, mecanografia i labors a un grup de joves ex alumnes del centre. Els dies festius tenia un temps reservat per a la visita a malalts de la població. En aquesta comunitat, tot i ser de vots temporals va exercir els càrrecs de cronista i ecònoma; sent ja de vots perpetus va ser nomenada priora en dos triennis consecutius.

El 1972 es assignada a la comunitat de Canet de Mar (Col·legi) on es va dedicar especialment a col·laborar en els treballs comunitaris: sagristana, estones de porteria al centre i suplències en els cursos de primer, segon i tercer de primària. Durant un temps va ajudar també a l'Acadèmia Mercantil Anunciata. El 1987 és nomenada priora de la comunitat de Canet de Mar (Hospital). Situació molt diferent de la que havia viscut fins aquell moment. La seva bona voluntat i desig de col·laborar va fer que acceptés el càrrec. Finalitzats dos triennis consecutius de priora a la comunitat Hospital, el 1993 és destinada a Castellar de Vallès on estarà fins al 2008, amb un interval d'un any, entre 1998 a 1999, que l'envien a la comunitat de Girona-Nord, per reforçar aquesta comunitat que havia quedat molt reduïda de personal i una de les germanes es desplaçava cada dia a l'escola de Salt per fer classe. Amb la mateixa funció de reforç comunitari va estar un curt període de temps a la comunitat de Viladrau, mentre que la germana priora tenia cura d'un familiar malalt.

En la seva estada a la comunitat de Castellar de Vallès, va exercir durant alguns triennis els càrrecs de sots priora i cronista, així com l'ofici de sagristana. Tots ells realitzats amb dedicació, generositat i entrega. Va participar també en la pastoral de la salut organitzada per la parròquia, visitant malalts i portant-los la comunió.

El 2008, en què se suprimeix la comunitat de Castellar de Vallès i les germanes van a noves destinacions, la nostra germana Joaquina demana a la Priora provincial l'envii a la comunitat de Vic Residència. Tenia ja 86 anys, estava delicada de salut i força limitada en la visió, però encara gaudia de prou autonomia personal. Segons expressió pròpia al parlar de la comunitat de Vic deia "Aquí estic molt feliç i contenta fent el que bonament puc, fins que el Senyor em cridi".

La nostra germana era molt devota del Pare Coll i de la Verge, diàriament resava diverses parts del sant Rosari que oferia per persones i situacions concretes. Mentre va participar en els actes comunitaris a la capella sempre feia oracions espontànies, sobretot per la Priora provincial de torn, pels malalts i per totes aquelles persones que s'encomanaven a les nostres oracions, finalitzant amb la falca "i per a aquelles altres que no ho demanen però ho necessiten".

Encara que de salut una mica fràgil, Déu li va concedir una llarga vida. Al desembre de 2018 vam poder celebrar a la comunitat els seus 75 anys de consagració al Senyor com Dominica de l'Anunciata, fet que va viure amb goig especialment en l'Eucaristia que va oficiar mossèn Salvador Mundó i va estar acompanyada per la Priora provincial i altres membres del consell així com per les germanes de les dues comunitats de la Casa Mare i algunes altres germanes amb les que ella més havia conviscut i els tenia un afecte especial.

L'últim any de vida de la nostra germana va estar marcat per diverses caigudes, una d'elles amb fractura de fèmur que li van limitar la mobilitat i li produïen molèsties constants, decaïment, falta de gana ... el que influïa també en el seu estat d'ànim. El seu consol era resar el sant Rosari i alguna vegada deia: «quan el Pare Coll es va veure afectat en la visió deia que el Rosari era el seu llibre i el seu tot, per a mi, especialment ara, el rosari també és el meu llibre i el meu tot, perquè ja no puc ni llegir ». A poc a poc la nostra germana va anar perdent possibilitats físiques, menjava poc i li donava la impressió que li esqueia mal tots els aliments que prenia. A nivell mental, tot i que presentava llacunes, tenia moments de lucidesa que li feia prendre més consciència del dolor físic que patia, tot i el tractament mèdic que se li aplicava. A poc a poc la malaltia i el desgast dels anys van guanyar la batalla

i la matinada del dia **19 de febrer de 2020**, als 98 anys d'edat i 76 de vida religiosa, va passar a reposar en els braços amorosos de Déu Pare que l'haurà alliberat del dolor i les limitacions que ha experimentat en molts moments de la seva vida. Que nostre Senyor, la Verge, el Pare Coll i les Germanes Màrtirs la rebin amb alegria i al costat d'ells i totes les persones amb les que ha conviscut i estimat, gaudeixi per sempre de la glòria eterna.

G. Montserrat, descansa en pau!

GNA. JOSEFA CONDE QUINTELA

La Germana Josefa Conde Quintela, va néixer el dia 6 de març de 1926 a Santander (Cantàbria). El Bernardo, el pare, exercia la professió d'oficinista en la Duana del port de la ciutat, i la Juana, la mare, es va dedicar uns anys a les tasques de la llar i a la cura dels seus quatre fills: l'Amelia, el Bernardo, la Mª Teresa i la Josefa. Posteriorment va treballar a Hisenda

Finalitzada la Guerra Civil, la Josefa va fer l'examen d'ingrés a l'Escola Oficial de Comerç de Santander, on va cursar la carrera de Peritatge Mercantil - en l'especialitat de francès i anglès -, que va finalitzar amb només 16 anys.

A l'acabar la Josefa els estudis, el seu cunyat, que era contractista d'Obres, li va proposar fer-se càrrec de portar la comptabilitat de l'empresa i d'altres moviments de l'oficina. El treball era molt, doncs tenia més de cent treballadors; també l'ajudava en la confecció de plànols.

A més del seu treball com a oficinista, cooperava amb institucions pròpies de l'època, participant en els Campaments de la Secció Femenina de la zona, en què portava l'administració. Va ser en un d'aquests campaments on va conèixer a una jove de Palència que tenia molta amistat amb una Dominica de l'Anunciata, que en aquests moments era la priora de la Casa dels Nens, de Torrelavega (Santander). En contacte amb la germana, i, aquesta, veient la inquietud que manifestava la Josefa per la vida religiosa,

la va orientar a que parlés amb la Germana Valentines i amb el Prior dels Dominics de Caldes de Besaya (Santander). D'aquestes trobades en va sortir la seva ferma decisió de fer-se Dominica de l'Anunciata.

La nostra germana preparava l'ingrés a la Congregació quan es va produir un gran incendi al centre de Santander, lloc en el qual ells residien, i la casa familiar va quedar totalment reduïda a runes. Ells van poder salvar-se perquè en aquell moment no hi havia ningú a l'habitatge. Aquest fet va truncar la idea d'entrar, de moment, al convent, i va decidir continuar amb el treball a l'oficina del seu cunyat per ajudar a l'economia familiar, ja que els llocs de treball dels seus pares quedaren afectats per l'incendi. La seva germana Maria Teresa també es va posar a treballar muntant una pastisseria, amb el que s'alleujava una mica la situació econòmica; però problemes de salut de membres del nucli familiar truncà diverses vegades l'intent d'entrar al convent.

A l'acostar-se als 30 anys i, sabent que si sobrepassava aquesta edat s'havia de demanar permís a Roma, aprofitant una millora en la salut dels seus pares, va demanar la seva entrada al postulantat. L'1 d'agost de 1956 l'acullen en la comunitat de Valladolid, encara que a nivell oficial fa l'ingrés al postulantat el 5 de setembre. Inicià el noviciat el 5 de març de 1957. La seva primera professió religiosa va ser també a Valladolid el 8 de març de 1958, i els vots perpetus els emet a Vic, el 8 de març de 1964.

El 1958, després de la primera professió, la van enviar a Vic, Casa Mare, a esperar que fos destinada. Durant aquests mesos, ajudà a la Germana Carmen Porta, en les matèries de Comerç, i a la Germana Àngels Pons, directora de l'escola, a fer els exàmens de final de curs a les classes de Primària. Al maig-juny del 1958 la Germana Àngels Pons, Directora en aquell moment de l'Acadèmia Mercantil Anunciata, la incorpora a l'equip examinador com ajudanta. Més tard la nomenarà Secretària. Essent Directora la Germana Carmen Porta es nomena a la Germana Conde Sotsdirectora, càrrec que va exercir amb dedicació i eficàcia fins al tancament d'aquesta Acadèmia, el 22 de juny de 2000. A partir d'aquesta data, va continuar custodiant els documents que tenien a l'arxiu i donava resposta a la sol·licitud de titulacions i certificats que, en moments puntuals, demanaven les ex alumnes.

El 17 de setembre de 1958, és destinada al col·legi Santa Inés, a Saragossa, on impartirà classes de Comerç. Les dues noves destinacions que segueixen són Barcelona (Amílcar), 1964; Vic, 1967. En tots dos col·legis es dedicà especialment a impartir classes de la seva especialitat, que compaginarà amb el seu treball com Sotsdirectora i examinadora a l'Acadèmia de Mercantil Anunciata.

L'1 de gener de 1971 és nomenada Ecònoma provincial, i, durant un breu temps, priora de la comunitat del carrer dels Àngels (Barcelona). El 1976 és elegida Priora de la comunitat de Canet de Mar, on compaginarà el seu càrrec amb les classes de Comerç, i d'altres treballs relacionats amb l'Acadèmia Anunciata. El 1984 torna a la comunitat d'Amílcar, on estarà fins a 1985. A ser elegida Ecònoma provincial, passa a residir a la comunitat Provincial de Barcelona Elisabets.

A partir de 1993, encara que segueix destinada a Elisabets, li encomanen la supervisió i seguiment de les obres de reestructuració dels espais buits que hi havia a Vic, obres realitzades en diverses etapes i sufragades pel Consell general, a qui enviava informes detallats de l'evolució d'aquestes reformes i els rendia comptes. Era molt metòdica i deixava constància escrita i fotogràfica de cada treball realitzat o cada dificultat detectada. El casc que utilitzava per supervisar les obres es conserva com una relíquia.

Uns quants anys va formar part de l'Equip d'Economia de Consell General, dedicant el seu saber a col·laborar a adaptar el Pla de Comptes de l'Estat a la Congregació.

L'any 2000, quan mor la Germana Carmen Porta, és assignada a la comunitat de la Infermeria de Vic per fer-se càrrec de l'Arxiu. Se l'anomena també ecònoma local. Va continuar portant bastants anys els temes relacionats amb el Pare Coll.

Residint ja a Vic, durant uns tres anys es desplaçà a Barcelona, algun dia de la setmana, per posar al dia l'Arxiu Provincial, basant-se en el Pla d'Arxiu General. Treball detallat i sistemàtic, molt valorat per l'Equip provincial d'aquell moment, i pels que han passat posteriorment.

Però la nostra germana Josefa tenia una capacitat de treball enorme i una actitud de servei difícil d'imitar. A més de les tasques pròpies dels càrrecs que va exercir en moltes ocasions: Priora; Ecònoma provincial; Secretària,

Vicedirectora i examinadora de l'Acadèmia Mercantil Anunciata; professora de Comerç durant anys. Sempre de forma senzilla, generosa i desinteressada, va saber posar les seves capacitats i destreses al servei dels altres. Era molt bona conductora i solia acompanyar Fr. Vito Gómez en els viatges que feien per terres de Catalunya per investigar sobre la vida i predicació del Pare Coll. També, durant molts anys va acompanyar a la Germana Carmen Porta, darrera Directora de l'Acadèmia Anunciata, en els seus desplaçaments per diferents punts d'Espanya per examinar a tantes alumnes a les que van promocionar i van permetre obtenir una titulació de Comerç i Secretariat, que les obrien les portes al món laboral. En algunes ocasions les acompanyava el Sr. Fèlix Miquel Rigau, President i Assessor de la Junta directiva de l'Acadèmia Mercantil Anunciata, durant un temps.

Al preguntar a la nostra Germana Conde si havia realitzat altres activitats, a part de les acadèmiques o vinculades als càrrecs, va escriure el següent:

"A Saragossa, juntament amb la Germana Begoña Gaminde, anaren cada diumenge, durant dos anys, a donar catequesi a un grup molt nombrós de famílies gitanes, carregades de fills, que vivien en els forats de les vessants del riu.

També, amb la Germana Begoña, un temps anàrem a la base aèria que tenien els americans a pocs quilòmetres, ja que el capellà catòlic, que buscava religioses que vestissin hàbit i que sabessin anglès, demanà a la Mare Priora. La nostra tasca consistia en tenir entretinguts els nens petits mentre els seus pares assistien a missa.

Des de l'any 1977 em vaig incorporar al Secretariat de l'Escola Cistiana de Catalunya per portar la comptabilitat i moviment econòmic d'aquesta institució, amb el corresponent arxiu. Com no em podia comprometre a dies i horaris concrets, vaig demanar als meus superiors em donessin permís per no cobrar res, el que em va ser concedit, així que durant els més de 20 anys que vaig prestar els meus serveis en aquesta institució no vaig cobrar ni 5 cèntims.

Sota la direcció del P. Gangoiti i durant molts anys, visitàrem a bon nombre de famílies on hi havia un possible cas de curació atribuïda al Pare Coll.

Vaig pertànyer a l'Equip d'investigació organitzat i dirigit pel P. Vito; el treball consistia en consultar tota mena d'arxius Parròquials, Ajuntaments, Bisbats de Vic, de Barcelona, de Lleida, a la recerca de documents importants del

Pare Coll; arribaren fins i tot a la diòcesi d'Urgell. Durant el dia ens desplaçàvem amb el nostre cotxe pels pobles en què intuïem podia haver alguna informació i a la nit anàvem a dormir a algunes de les nostres comunitats. En la investigació sobre el Pare Coll també ens va ajudar molt Mn. Mariano, rector de Gombrèn, facilitant-nos tots els llibres de la Parròquia perquè els consultéssim amb minuciositat.

Sempre he procurat ser útil en el lloc on he estat destinada, ajudant i prestant els serveis que estaven al meu abast

Han estat innombrables les meves actuacions com Pallasso, pintada la cara i amb la vestimenta adequada; les germanes del grup Capvespre de les primeres dècades poden donar testimoni d'això, així com d'altres grups pels quals vaig actuar. En general he estat una persona optimista i feliç. "

La germana Josefa tenia una gran devoció i afecte al Pare Coll, com es desprèn d'alguns dels escrits anteriors, però cal afegir que va dedicar molt de temps a propagar el seu coneixement i devoció a través dels fulletons i llibres que s'han anat editant al llarg de molts anys i, fins fa poc, ella s'encarregava de enviar-los a les parròquies, famílies, arxius ... a qualsevol lloc on sabés podia fer bé.

A nivell comunitari era una persona de tracte afable, senzilla, respectuosa i donada al servei. Es conformava amb poc i va portar sempre una vida austera amb ella mateixa i generosa amb els altres. Déu li va donar molts dons que va saber fer fructificar a favor de les persones del seu entorn. Agraïm al Senyor la llarga vida de la nostra germana i haver pogut comptar sempre amb la seva ajuda.

Tenia un gran afecte per la seva família, especialment per la seva germana Mª Teresa (Mary), que la va tenir uns quants anys amb ella a Barcelona-Elisabets i a Vic, on va morir. Últimament es relacionava sobretot amb un nebot pel qual es preocupava molt i amb el que s'intercanviaven correspondència.

En els últims anys, les dificultats visuals li van fer renunciar a moltes de les coses que ella feia, sobretot amb l'ordinador, amb el qual era molt hàbil. A la pèrdua de visió es va sumar certa desorientació provocada potser pels molts anys, era conscient, però ho vivia amb resignació i poc a poc anà delegant el seu treball en altres persones. Gairebé imperceptiblement se li fou escapant la vida. Durant els últims dies el cansament i la falta de gana ens

alarmaven una mica, però no pensàvem que se'ns fos de manera tan ràpida. Un infart va posar fi als seus dies el matí del **4 de maig de 2020**, tenia 94 anys d'edat i 62 de vida religiosa. El Senyor se la va emportar de forma senzilla, serena, sense que amb prou feines adonar-se, tal com havia estat la seva vida: profunda, disponible i sense estridències. Que Déu Pare l'aculli amb la seva bondat, la acaroni a la falda, li premiï la seva entrega generosa i dedicació desinteressada, i, si és possible, li encomani la reconstrucció de tantes vides que necessiten ajuda.

Gna. Josefa Conde, l'Obra que tenies entre mans ha finalitzat. Estem segures que els comptes que has rendit al Cap del Projecte de la teva vida, són exactes, sempre vas ser fidel a complir el que t'encomanaven. Que Ell premiï amb escriu la teva dedicació i et faci gaudir de la vida eterna, al costat de Maria, la nostra Mare, i amb el Pare Coll a qui, lliure de les limitacions que ens imposa l'estat d'alarma, podràs donar-li també una abraçada de la nostra part .

Descansa en pau i prega per nosaltres

RESSÓ DE LA SEVA MORT

Moltes germanes de la Congregació coneixien i apreciaven la nostra germana Josefa Conde i valoraven i valoren el que ha aportat a la Congregació al llarg dels seus 62 anys de vida religiosa. Molts són els missatges rebuts per diversos mitjans, pels quals ens han fet arribar paraules de condol, de record, pregàries i agraïments per la seva vida d'entrega generosa a la Congregació.

Però la germana era també coneguda per moltes altres persones, bé pels càrrecs exercits, o per les col·laboracions en treballs diversos, uns relacionats amb la Congregació i altres externs a la mateixa, però sempre des de la seva identitat de Dominica de l'Anunciata.

Deixem constància de dos dels missatges rebuts, per la gran vinculació que van tenir aquestes persones amb la germana Josefa Conde:

«Mucha gracias por el comunicado del fallecimiento de la H. Josefa Conde. Aquí, a las 20:30 celebraremos la Eucaristía y yo la aplicaré en sufragio y acción de

gracias al Señor por el regalo de su Vida a la Anunciata. Han sido muchos los años durante los cuales hemos colaborado en trabajos de investigación sobre San Francisco Coll, desde que nos conocimos en Albacete, cuando ella llevaba todavía entre manos temas Académicos de la Escuela de Comercio. Después formó parte efecacísima del "Equipo de Investigación Padre Coll", y no ahorró esfuerzos por contribuir a conseguir todos los datos que sirvieran para su biografía y espiritualidad. Con gran entusiasmo estuvo integrada en lo que ella llamaba el «Equipo de la Lupa». DESCANSE EN PAZ esta fiel hija de Santo Domingo y de San Francisco Coll. Muy fraternalmente»

Fr. Vito Gómez

«Lamento molt la mort de la Germana Conde, de la qual tinc un record inoblidable. Una gran persona, amb un esperit de servei i una disponibilitat admirables.

La Gna. Conde va ser una peça fonamental en el naixement i en els primers anys del Secretariat de l'Escola Cristiana. Només tinc paraules d'agraïment per tot el que ella va ser capaç de fer per les escoles cristianes en aquelles circumstàncies, no gens fàcils. I sempre amb una discreció admirable i una fidelitat sense límit.

En la pregària comunitària d'aquesta tarda i en l'Eucaristia que celebrarem demà la recordaré, amb molta gratitud i admiració. Ben segur que ella ja no necessita les nostres pregàries, sinó que ara som nosaltres els qui necessitem la seva intercessió».

P. Francesc Riu

El dia 22 d'agost ens va deixar per anar a la Casa del Pare Fr. Antonio García, OP.

La nostra pregària i gratitud per la seva presència i entrega generosa en bé de la nostra Província d'una manera especial, aquests últims anys, acompanyant amb molt d'afecte i dedicació a les trobades de les Germanes del capvespre.

«Para con las personas bienhechoras tendremos un recuerdo agradecido, haciéndoles partícipes de las oraciones y del mérito de nuestros trabajos».
NL 15, § 5º

Sr. Joan Nieto

L'amo li va dir: Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en les coses petites; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor. (Mt 25,23)

El **4 de maig de 2020**, el senyor Juan Nieto, no va poder superar la malaltia que li va provocar el coronavirus "Covid 19" i va deixar aquesta vida per entrar a la casa del Pare, tenia 91 anys. Ens podem imaginar l'entrada al cel d'aquest gran amic de l'Anunciata, totes les germanes i molts exalumnes de l'escola «L'Anunciata» de Lleida de ben segur que van sortir a rebre'l.

Molt vinculat a l'escola, ja des dels seus inicis en la construcció de l'edifici, on hi treballà com a operari. Quan la comunitat de germanes es va establir al mateix edifici, C/ Vallcalent, 40, la Congregació veié que calia que algú s'encarregués del manteniment de l'edifici i també de l'hort. No podia ser altra persona que el Sr. Joan, persona de tota confiança. En el mateix terreny es va construir una caseta on s'hi va establir amb la seva esposa Maria i els seus fills Teo i Juanjo. Més tard, Déu els féu el regal

de la seva filla Maria Carme.

Amb quin amor tenien cura de tot l'edifici, del jardí, dels arbres fruiters, dels petits animals i sobretot que no els manqués res a les germanes, estava disponible a qualsevol hora.

El Sr. Joan fou un home de gran bondat, generós, amable, prudent, sempre a disposició de qualsevol cosa que les germanes necessitessin.

De naturalesa molt agradable, mai es veié en ell una enrabiada o negar-se a qualsevol petició.

Va ser un més de la família de l'escola.

En conèixer la notícia de la seva mort hi ha hagut molts testimonis, tant de germanes com d'antigues alumnes o professors, que han reconegut que "Joan era efectivament un Sant" dels que el Papa anomena "de la porta del costat".

Que ell, que ja gaudeix de la plenitud de Déu, continuï acompanyant-nos.

Comunitat de Germanes Dominiques de l'Anunciata de Lleida.

FAMILIARS DIFUNTS DE LES GNES. DE LA PROVÍNCIA

PARE DE LA GERMANA

- ▶ Luci Garcia Ogando, de la comunitat de Maó.

GERMÀ DE LES GERMANES

- ▶ Roser Vilamú Reixach, de la comunitat de Sant Vicenç de Castellet.
- ▶ M. Mercè Soler Soler, de la comunitat de Vic col·legi.
- ▶ Dolores Molero de la comunitat de Girona.
- ▶ Isabel Zardoya Calvo, de la comunitat d'Horta.
- ▶ Mercè Artigas, de la comunitat de Navarcles.

GERMANA DE LES GERMANES

- ▶ Montserrat i Carme Caselles de les ctats. De Vic-Residència i Cerdanyola
- ▶ Amparo Lorenzo Blesa, de la comunitat de Barcelona – Sta. Úrsula.
- ▶ Elena Clos Casadevall de la comunitat de Girona – P. Coll.
- ▶ Gloria Gómez, de la comunitat de Guissona.

ALTRES FAMILIARS

- ▶ Nebot de la Gna. Gloria Gómez, de la comunitat de Guissona.
- ▶ Nebot de la Gna. Florentina García Carro, de la comunitat de Manresa.
- ▶ Nebot de la Gna. Joyce Frianeza de la ctat. de Vietnam «Ntra. Sra. del Rosario».
- ▶ Neboda de la Gna. Mercè Artigas, de la comunitat de Navarcles.
- ▶ Cunyada de la Gna. Mercedes López Rodríguez, de la ctat. de S. Feliu de Codines.
- ▶ Cunyada de la Gna. Adelina Fuentes, de la comunitat de Barcelona – Sta. Úrsula.
- ▶ Cunyada de la Gna. M. Teresa Xaus de la comunitat de Vic-Residencia.
- ▶ Cunyat de la Gna. Isabel Zardoya Calvo, de la comunitat d'Horta.
- ▶ Cunyat de la Gna. Concepció Vergés de la comunitat de Barcelona – Elisabets.
- ▶ Cunyat de la Gna. Marta Alicia Rivas Menjívar, de la ctat de Calamba – Filipines.
- ▶ Cunyat de la Gna. M. Reyes Moras de la comunitat de Girona.
- ▶ Avi de la Gna. Thái Thị Đào (María), de la comunitat de Calamba- City.
- ▶ Avi de la Gna. Mai Thị Hà (novícia) de la ctat. de «Ntra. Sra. del Rosario» Vietnam.
- ▶ Tiet de la Gna. Lương Thị Phượng (María) de la ctat. de Quezon City – Estudiantat

NOMENAMENTS de PRIORES TRIENNI 2020-2023

GERMANES

Eulàlia Vivet Miralpeix

Rosario Fernández Grande

Montserrat Umbert Ausió

América Prada Blanco

Francisca González García

M. Montserrat Sala Gramunt

M. Cruz Pascual García

Trinidad Alberich Esteve

Rosa Alsina Rebugent

M. Lourdes Arrasate Fortuny

M. Concepción Caruana Puig

Virtudes Cruz Puertas

COMUNITAT de:

Barcelona- Elisabets

Barcelona -Horta

Barcelona Sta. Úrsula

Canet de Mar

Cerdanyola del Vallès

Gombrèn

Guissona

Manresa

Montcada i Reixac

Sta. Coloma de Gramenet

Vic- Col.legi

Vic – Residència

CANVIS DE COMUNITAT

Els dons són diversos, però l'Esperit és un de sol. Són diversos els serveis, però el Senyor és un de sol. Els miracles són diversos, però Déu és un de sol, i és ell qui ho obra tot en tots. Les manifestacions de l'Esperit que rep cadascú són en bé de tots. (I Co 12, 4-7)

GERMANES	DE LA COMUNITAT DE:	A LA COMUNITAT DE:
Beneta Amor Suñer	Gombrèn	Navarcles
M. Victoria Samaniego	Barcelona - Sta. Úrsula	Navarcles
M. del Carmen Roset	Sant Feliu de Codines	Barcelona- Elisabets
M. Carmen Alberto Pons	Barcelona- Elisabets	Maó
Lucia García Ogando	Maó	St. Vicenç de Castellet
Maria Luna López	Vic- col·legi	Vic - Residència

CANVIS DE PROVÍNCIA

► La Gna. Isabel Martínez de Castro que estava destinada a la comunitat de Cubao Quezon City de Filipines, va destinada a la comunitat de Madrid Alfons XIII, Província Rosa Santa Eugènia.

► La Gna. M. Inmaculada Prada Díez, de la comunitat de Gombrèn, va destinada a Madrid, casa depenent de la Priora general.

S'INCORPOREN A LA PROVÍNCIA

► La Gna. Mercè Argerich Borrás procedent de la comunitat de Lezignan – Corbières (França).

► La Gna. Trini Alberich Esteve procedent de la comunitat Casa de oración “El Roble” .

***La Gna. M. Núria Cuéllar
ha estat nomenada
Cronista de la Província
Sant Ramon de
Penyafort.***

La Gna. M. Angels Figuls, responsable de la pàgina web de la Província, ens comunica que l'esmentada pàgina està en procés de renovació. Aviat estarà a punt amb un nou format i disseny actualitzat.

ESCOLES FEDAC FORMACIÓ PREANIMADORS

Enguany el curs de preanimadors/es dels grups CREC s'ha realitzat els dies 11 de gener, 15 de febrer i 7 de març de 2020. El primer dia, el director general, Modest Jou, va fer la presentació dels valors i del projecte avuixdemà de la FEDAC. Seguidament en Pol Valls, membre de l'equip dinamitzador dels grups CREC, va donar el seu testimoni com a voluntari de les missions Anunciata i els hi va explicar què és ser voluntari. A la tarda, en Rafa Chirivella, de FEDAC Amílcar, va tractar el tema de com transmetre el missatge cristià a través de la música.

El dissabte 15 de febrer de 2020, els preanimadors/es dels Grups CREC van participar en el segon dia de formació. Van tenir com a formadores: Isabel Sañé, de FEDAC Vic i Sandra Martínez, de FEDAC Montcada. Temes que es van tractar: El jo i els altres. (SER) L'autoconeixement (habilitats, actituds, aptituds i valors) i el coneixement dels altres a través de conèixer com soc, què vull ...

També han viscut una experiència memorable coneixent i dialogant amb les germanes Dominiques de l'Anunciata de Vic – Residència.

L'últim dia al matí, la Marisa Martínez, de FEDAC Sant Andreu i membre de l'equip dinamitzador dels grups CREC, en Roger Bergadà, de FEDAC Lleida, i la Gna Rosa Alsina van desenvolupar el tema de l'animador/a cristià. A la tarda la Laura Palà, membre de l'equip dinamitzador dels grups CREC, i l'Anna Fernández, de FEDAC Horta, van completar la jornada amb: Jocs, danses, cançons i algun petit taller. És a dir, recursos pràctics i senzills.

Acabant el matí amb la pregària sobre les virtuts de l'animador:

M'he parat a pensar, Senyor,
quines virtuts m'ajudarien a ser un bon animador
i m'he trobat amb aquestes:
L'ALEGRIA: perquè és la base de la nostra acció;
perquè un animador trist o desencantat
no pot ser cap testimoni per a ningú.

L'ESPERANÇA: per saber esperar sense defallir;
 per somiar un món en el que la paraula dels infants
 compti més que no pas les expectatives de futur;
 un món en el que el diàleg, les il·lusions,
 el joc i els petits canvis es donin ja en els nostres infants.

L'AMOR: l'animador ha d'estimar els nens.

Sense ells no té sentit la seva tasca.

Sabem que l'infant no ha de ser el mitjà,
 sinó la finalitat del nostre ser "amic i testimoni".

LA FE: per veure en els infants a Déu mateix,
 perquè no creiem en un déu impersonal i totpoderós,
 sinó en un Déu que ha assumit la condició humana
 donant una nova dimensió al que és diví;
 perquè el que és diví és la mirada dels nens,
 el seu somriure, les seves il·lusions i la seva vida concreta.

LA INNOCÈNCIA: per deixar-nos "enredar" pels infants,
 i experimentar amb ells la gratuïtat de la nostra relació.

LA MANSUETUD: per no "irritar-nos" amb els infants
 ni amb les situacions que ens desborden;
 per no creure'ns els salvadors de la canalla
 ni els qui ho han de canviar tot.

LA PACIÈNCIA: per no actuar al calor del moment
 i que les nostres actituds responguin a un acte d'amor continu,
 amb alegria i despreniment.

Dona'm Senyor alguna d'aquestes virtuts
 per poder ser, jo també, un **BON ANIMADOR**.

TROBADA D'ANIMADORS/PREANIMADORS DELS GRUPS CREC

Els dies 1 i 2 de febrer, vam tenir la trobada d'animadors / es i Preanimadores / es dels GRUPS CREC a Gombrèn. Van participar 69 alumnes i exalumnes, 10 mestres i Germanes. En aquesta trobada es va treballar què és un animador/a de grups, quins somnis té, quins talents, com treballar-los per fer-los créixer i quins passos hem de seguir per aconseguir els nostres somnis. Es van compartir moments entranyables de pregària, reflexió i diversió.

Més que una trobada ha estat una experiència memorable.

El món segueix el seu curs...

Trobada: Atura't II

El món segueix el seu curs... quina frase més certa i important, però... hauria de ser així? O, el món hauria de parar-se encara que només fos un instant, un sospir en el temps, un obrir i un tancar d'ulls, però només un instant.

Busquem aquell camí de la felicitat, aquell camí de la despreocupació, però... Per què no parar-se per poder continuar?

El nostre camí no és una línia recta infinita, és un camí ple de revolts i pedres,... però el nostre camí, és el nostre? O és el de tots? Fas aquest camí sol o acompanyat? Fas aquest camí acompanyat, però també sol? Com vols fer aquest camí?

La realitat és la que és, sí! Què faig? Li dono l'esquena? Em conformo o lluito per canviar-la? Si li dono l'esquena sóc una covarda, si em conformo no sóc res, i si transformo... Bufff! TRANSFORMAR . Quina paraula tant poderosa!

Jo! Una persona senzilla que a la fi no sóc res, no... sóc mare, mestra, esposa, amiga, filla, acompanyant, oradora, cuinera, infermera...

Quin gran poder transformar! Quin gran poder posar-nos en acció, en marxa. Quin poder a vegades tant malgastat i desaprofitat!

Què pot haver- hi més reconfortant que ajudar, col·laborar, intervenir,...

A mi, la consciència em parla cada dia, i encara així, deixo accions inacabades o ignorades, i la consciència... continua parlant-me. Entendre, perdonar a l'altre, a vegades és molt difícil, ho simplement no ho fem, doncs, és hora d'actuar, ja!

És tant necessari dir un bon dia, una pregunta encertada al seu temps, una carícia... són els grans transformadors de la realitat. Si tu conrees el camp, sembres una llavor i la cuides, podràs recollir. Si no sembres res, res podràs observar, gaudir o canviar.

«Feliços els que poden mirar amb ulls de sinceritat, els que tenen una mirada clara, neta, però també feliços aquells que saben escoltar».

Silvia Serrano

FEDAC – ANGLES

Gombrèn, març 2020

GERMANES DOMINIKUES DE L' ANUNCIATA

Província Sant Ramon de Penyafort
Casa Provincial C/ Elisabets, 19 - 08001 BARCELONA
www.anunciata.cat